INOROG

INTELIGENȚELE MULTIPLE

Nr.03

COLEGIUL NAȚIONAL CANTEMIR-VODĂ

Aprilie 2024

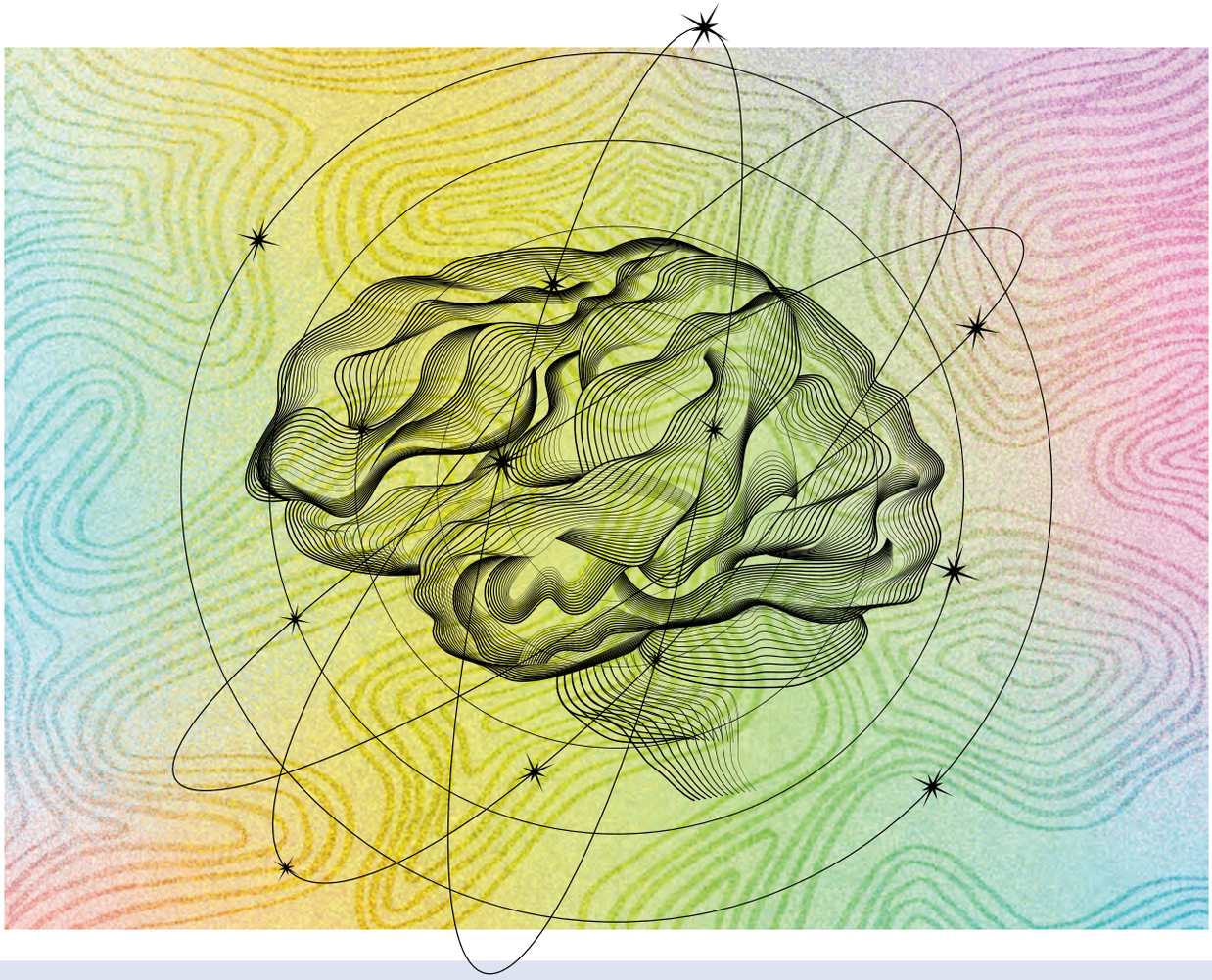

REDACTORI
Eric Constantinescu, 10B
Elena Georgescu, 10B
Ioana Darie, 10B
Maria Bîlnicu, 10D
Emma Gheorghiu, 10E
Maria Turtoi, 9C

TEHNOREDACTOR
Ilinca-Mădălina Ungurean, 10D

COORDONATORI
Director Gheorghe Dogaru
Prof. Ionuț Crăciun
Prof. Iuliana Șerban
Prof. Dorinel Ranga

COLABORATORI
Dumitru Radu, 11D
Elena Duca, 10G
Maria Savu, 9A
Elena Ioana Stănilă, 9A
Sabina Movileanu, 9E
Alexandra Elena Nichifor, 9F
Andrei Onu, 9F
Alexandru Robert Șiretu, 9F

CUPRINS

01. Editorial

DIN FERICIRE, OAMENII NU SUNT IDENTICI! 03

02. Inteligența lingvistică

DINCOLO DE CARTE, DESPRE SCRIITORI ȘI OAMENI... 05
RECENZII 07
LE FILM NAPOLÉON 09

03. Inteligența Logico-Matematică

INTERVIU- DUMITRU PRUNARIU 11
SEISMOGRAFUL NICONU 13
POVEȘTI DIN LUMEA FIZICII: ACADEMICIAN NICOLAE ZAMFIR 15
"PER ASPERA AD ASTRA" 17

04. Inteligența Muzicală

MUZICA DIN INTERIOR 19
INTERVIU- SIMONE CANNIZZARO, LIDERUL TRUPEI AETHERIA 21

05. Inteligența Kinestezică

INTELIGENȚA KINESTEZICĂ ÎN TEATRU 23
INTELIGENȚA KINESTEZICĂ ȘI SPORTUL 26

06. Inteligența Vizual-Spațială

EXPOZIȚIA "BRÂNCUȘI: SURSE ROMÂNEȘTI ȘI PERSPECTIVE UNIVERSALE" 29
SCULPTURE SANS FRONTIÈRES 31
PROIECT CULTURAL-ARTISTIC "MĂRTURII BIZANTINE" 33
PRIN OCHII INOCENȚEI DESĂVÂRȘITE 34

07. Inteligența Interpersonală

ÎN AFARA GRANIȚELOR PRIN ERASMUS+ 35
GESTURILE CA FORMĂ DE COMUNICARE 37
SAME INTELLIGENCES, DIFFERENT TIMES 38
INTERVIU-ALEXANDRU SIMA, AVOCAT "CANTEMIRIST" 39
CNCV - "ȘCOALĂ-AMBASADOR" 41
ZIUA INTERNAȚIONALĂ A LIBERTĂȚII - PROIECT UMANITAR 43

08. Inteligența Intrapersonală

GHID CĂTRE ARTA ÎNCREDERII ÎN SINE 45

09. Inteligența Naturalistă

ADRENALINA DE LA ÎNĂLȚIME 47

Din fericire, oamenii nu sunt identici!

Prof. Iuliana Șerban

Învățarea este un proces complex și continuu. Noi suntem obișnuiți să o asociem doar cu învățarea formală, care se produce în spațiul școlii sau în cadrul unor cursuri organizate, însă, de fapt, orice experiență reprezintă un declanșator de învățare. De exemplu, din orice interacțiune cu ceilalți învățăm atât lucrurile pe care ei aleg să le împărtășească și pe care poate nu le știam, cât și să comunicăm mai bine, să le/ne decodificăm reacțiile și motivațiile, poate și să ne controlăm emoțiile mai bine. Această învățare informală poate fi conștientă, în cazul în care ne implicăm în ea cu atenție activă și încercăm să înțelegem semnificațiile din spatele experiențelor noastre și să le găsim un sens, sau inconștientă/pasivă, atunci când le asimilăm fără vreun filtru rațional, potrivindu-se automat (uneori forțat) peste urmele lăsate de experiențele trecute.

Oamenii se nasc însă și cu o structură inițială, pe care se vor grefa aceste experiențe ca într-un puzzle care formează, în final, imaginea a ceea numim "eu". Această structură este orientată însă către capacități de răspuns și abilități diferite, ceea ce l-a determinat pe Gardner să dezvolte în 1983 teoria inteligențelor multiple. Eu prefer să le denumesc abilități, întrucât, pentru mine, inteligența este creatoare de sens, înțelegere conștientă și corelații (indiferent de zona în care se manifestă).

Unii oameni au o capacitate excepțională de orientare spațială, alții, de a construi combinații cromatice sau asocieri de imagini, cuvinte ori sunete capabile să creeze emoții, alții, de a vizualiza tipare și structuri complexe, alții, de abstractizare a realității etc. Aceste abilități nu trebuie puse pe o scară ierarhică, pentru că toate au importanța lor. Cred însă că ar trebui să ținem cont de ele atunci când ne orientăm prin experiențele de învățare, să căutăm sau să provocăm acele contexte care să le pună în valoare și să ne alegem viitoarea profesie în acord cu ele. Un artist nu este cu nimic mai prejos decât un inginer, care, la rândul lui, nu este mai nesemnificativ decât un pilot de avion sau un medic sau un cercetător. Orice rol este important într-o societate complexă, de aceea cred că oamenii ar trebui să se orienteze către acea zonă de activitate spre care îi duc abilitățile lor, aceea în care pot fi foarte buni, în care se vor simți confortabil și nu împinși cu forța să intre într-un șablon.

Da, pentru asta este nevoie de introspecție, de atenție, de acceptare, desprindere de prejudecăți. Nimic din ce contează nu se va obține vreodată ușor. De altfel, ne-am plictisi teribil într-o realitate care n-ar fi atât de diversă.

Dincolo de carte, despre scriitori și oameni...

Proiect local al Catedrei de limba și literatura română

Prof. Ionuț Crăciun

Catedra de Limba și literatura română s-a gândit să vină în ajutorul elevilor, stimulându-le interesul pentru literatură, viață, frumos și gândire critică, organizând lunar întâlniri cu scriitori, oameni de cultură, muzeografi etc. De altfel, aceste acțiuni sunt modalități interdisciplinare de dezvoltare a interesului pentru cultură și a inteligențelor multiple ale elevilor. Aceștia vor descoperi nu doar funcția sau imaginea publică afișate de aceste personalități, ci și omul din spatele numelui scris pe un volum, latura lui sensibilă, pasională, ideile și viziunile ce au stat la baza operelor, calitățile sau defectele, aventurile sau fobiile lor.

Aceste întâlniri sunt dedicate atât elevilor de gimnaziu, cât și celor de liceu, pentru că invitații noștri au avut ca spectatori diferite categorii de vârstă. Astfel, scriitoarea de povești pentru copii CRISTINA BEATRICE PREDA le-a vorbit copiilor de gimnaziu despre "Pădurea într-o parte" și aventurile micilor creaturi fantastice imaginate de aceasta, iar de Ziua Cărților pentru Copii, cei mici au fost fascinați de scriitoarea și regizoarea ADINA POPESCU, autoarea volumelor "8 povestiri de pe Calea Moșilor", "O istorie secretă a Țării Vampirilor", "8 povestiri de vacanță". Elevii din clasele a XII-a au descoperit universul bacovian prin ochii scriitorului ADRIAN JICU, autorul romanului "Iorgu", inspirat din viața lui George Bacovia, dar și universul poeziei datorită invitatei noastre, VICTORIA MILESCU, poetă, traducătoare, critic literar și jurnalistă, care le-a vorbit despre poezie, despre surse de inspirație, citindu-se poezii și împărțindu-se autografe. De Ziua Internațională a Poeziei, 21 martie, l-am avut invitat pe poetul și jurnalistul RĂZVAN ȚUPA, care a făcut o incursiune în evoluția poeziei, a analizat diferitele modalități de manifestare a poeziei (fotopoezia, videopoezia), a prezentat noi teme și direcții în poezie (poetica relațională). Scriitorul și redactorul revistei Viața Românească, FLORIN TOMA, a interacționat cu elevii din clasele a X-a și a XI-a vorbindu-le despre ultimul său volum, "Scrisoare din Penumbria", despre menirea unui scriitor și importanța literaturii în viața oamenilor. De asemenea, am avut-o invitată la întâlnirile noastre și pe prozatoarea DOINA RUȘTI, care a stârnit interesul elevilor cu universul fanariot al romanelor sale, dar și cu evaziunea în trecut, citindu-le din volumul de povestiri "Cămașa în carouri", unde realul se îmbină cu fantasticul de tip eliadesc, fiind țesut un fir narativ din 11 povestiri cu personaje și intrigi captivante.

Elevii au creat afișe de promovare, au adresat întrebări pertinente (intrând în pielea unui jurnalist), au creat desene, tablouri, au recitat poezii (atât în română, cât și în engleză, franceză, germană), au creat videoclipuri, au cântat, fapt ce demonstrează că aceste întâlniri contribuie semnificativ la dezvoltarea personalității lor și a inteligențelor multiple, ca modalități empirice de a dobândi cunoștințe și valori.

Aventurile noastre culturale vor continua și sunt convins că elevii vor deveni din ce în ce mai deschiși spre universul literar, dar și cultural, vor găsi modele vii, cu valori transmisibile atât prin scris, cât și prin viu grai, vor gândi critic, punând întrebări, exprimând judecăți de valoare asupra informațiilor primite, putând mult mai bine să facă acele conexiuni între operă și scriitor, necesare înțelegerii în profunzime a mesajului și a viziunii despre lume.

CATEDRA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ DIN COLEGIUL NAȚIONAL „CANTEMIR - VODĂ"
vă invită la întâlnirile
Dincolo de carte
...despre scriitori și oameni
Invitat special: scriitoarea DOINA RUȘTI
DOINA RUȘTI
Cămașa în carouri
DOINA RUȘTI
Fantome din memorie

CATEDRA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ DIN COLEGIUL NAȚIONAL „CANTEMIR - VODĂ"
vă invită la întâlnirile
Dincolo de carte
...despre scriitori și oameni
Invitat special:
scriitoarea
CRISTINA BEATRICE PREDA,
autorul poveștilor pentru copii
„Pădurea într-o parte".
Atelier de lectură și creație
literară
PĂDUREA ÎNTR-O PARTE
6 decembrie 2023,
8.30, Amfiteatru.

ADRIAN JICU
IORGU
ADRIAN JICU
IORGU

CATEDRA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ DIN COLEGIUL NAȚIONAL „CANTEMIR - VODĂ"
vă invită la întâlnirile
Dincolo de carte
...despre scriitori și oameni
Invitat special de
ZIUA
INTERNAȚIONALĂ
A CĂRȚII
PENTRU COPIL
scriitoarea și
regizoarea
ADINA POPESCU
COLEGIUL NAȚIONAL CANTEMIR-VODĂ
Marți, 2 aprilie 2024,
Amfiteatru, ora 12.00.

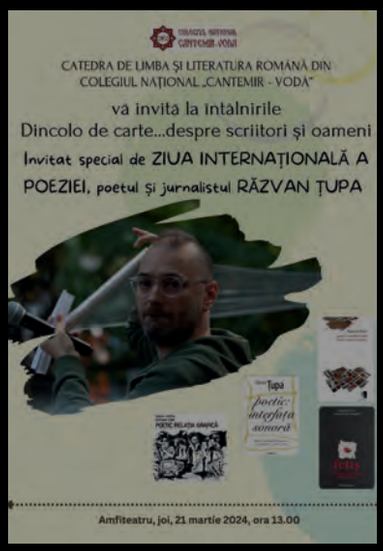
CATEDRA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ DIN COLEGIUL NAȚIONAL „CANTEMIR - VODĂ"
vă invită la întâlnirile
Dincolo de carte...despre scriitori și oameni
Invitat special de ZIUA INTERNAȚIONALĂ A POEZIEI, poetul și jurnalistul RĂZVAN ȚUPA
Amfiteatru, joi, 21 martie 2024, ora 13.00

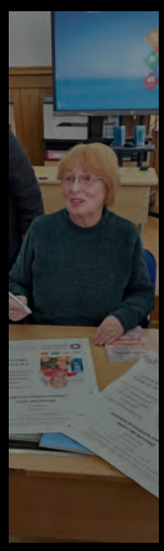

CATEDRA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ DIN COLEGIUL NAȚIONAL „CANTEMIR - VODĂ"
vă invită la întâlnirile
Dincolo de carte
...despre scriitori și oameni
ADRIAN JICU
IORGU
Invitat special:
scriitorul
Adrian Jicu
autorul
romanului inspirat
din viața lui
GEORGE
BACOVIA-
„IORGU"
COLEGIUL NAȚIONAL CANTEMIR-VODĂ

CATEDRA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ DIN COLEGIUL NAȚIONAL „CANTEMIR - VODĂ"
vă invită la întâlnirile
Dincolo de carte
...despre scriitori și oameni
Florin TOMA
Scrisoare din Penumbra
Invitat special:
scriitorul
FLORIN TOMA,
autorul romanului
SCRISOARE DIN
PENUMBRIA
COLEGIUL NAȚIONAL CANTEMIR-VODĂ

CATEDRA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ DIN COLEGIUL NAȚIONAL „CANTEMIR - VODĂ"
vă invită la întâlnirile
Dincolo de carte
...despre scriitori și oameni
Invitat special:
poeta,
criticul literar,
jurnalista și
traducătoarea
VICTORIA
MILESCU
COLEGIUL NAȚIONAL CANTEMIR-VODĂ
31 ianuarie 2024,
12.00, Amfiteatru

Recenzii

Ioana Darie, 10B

"Iorgu", de Adrian Jicu

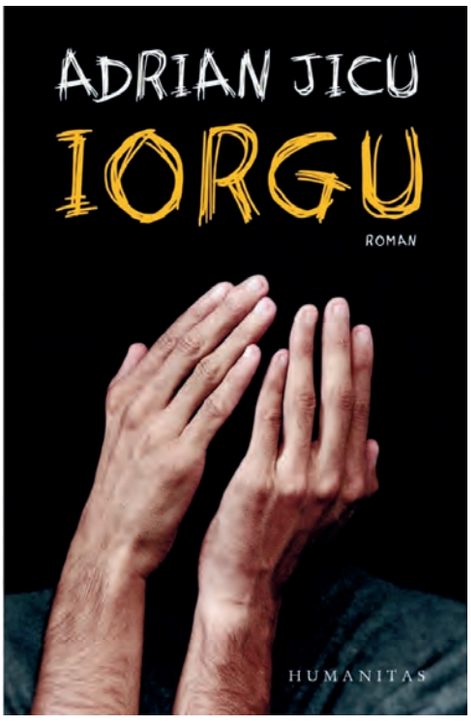

Cu o informație bogată, pornind de la surse edite și inedite, cu verosimile dezvăluiri ale unui univers privat, așa cum trebuie să fi fost el, și incursiuni imaginare în existența zbuciumată a lui George Bacovia, romanul de față e mai mult decât o reconstituire a vieții acestuia, e o restituire necesară.

Povestea începe de la contextul familial; Gheorghie Vasiliu se naște într-un târg moldav dintr-o familie cu ambiție: tatăl Andonie Vasile Dumitru e negustor, băcan-cârciumar, care notează cu precizie ordinea clienților în magazinul lui de coloniale și spirtoase, citește România liberă. Mama dorea să-l cheme Andrei, însă numele suna prea artistic pentru gusturile empirist-negustorești ale tatălui, preferând Gheorghie din rațiuni hagiografice, cu gândul la martirul ucis în perioada persecuției creștinilor sub Diocleția. Pragmatismul tatălui îl voia negustor, însă el trebuia să fie „procurorul mamii". N-a fost nici una, nici alta.

Un atuu al romanului lui Adrian Jicu este sfidarea așteptărilor pentru că e aici un soi de dezaristocratizare (nu și devalorizare) a viziunii colective asupra unui poet canonic, de bacalaureat. Prozatorul îl coboară pe Bacovia de pe piedestal, dând o coerență, în limitele instrumentelor docu-ficțiunii, destinului socio-artistic al poetului.

„Dacă mi-ar fi spus cineva că voi publica un roman, l-aș fi luat în râs… Ca orice băcăuan (prea) serios, lucram la un studiu dedicat lui Bacovia. Un studiu pe care l-am tot amânat, deoarece mereu apărea ceva mai important de făcut. Acum îmi dau seama că, de fapt, trăgeam de timp, fiindcă nu găseam abordarea potrivită. Acestei cărți i-a venit sorocul, pe neașteptate, în 2020. Am scris-o, cu nesfârșite reveniri și ezitări, într-un moment dificil pentru mine. M-am refugiat în lumea lui Bacovia, încercând să-l înțeleg, dincolo de clișee și de prejudecăți. Sper ca "Iorgu" să spună povestea unui om viu. Dacă am reușit sau nu vor decide cititorii…"
– ADRIAN JICU

"Cămașa în carouri și alte 10 întâmplări din București", de Doina Ruști

În volumul de proză al Doinei Ruști, "Cămașa în carouri și alte 10 întâmplări din București" (Polirom, 2010), apare un obiect vestimentar recurent, căruia autoarea pare să dorească să-i atașeze o semnificație mai adâncă decât epiderma.

Cămașa în cauză („în carouri făcute din linii albe și gri pe fond roșu, o cămașă moale, dintr-un finet subțiat acum de spălări și ușor decolorat, atât cât să se așeze culorile, mai ales roșul, predominant și luminos") i-a aparținut unui anume Iulică, un tânăr student diabetic, mort în somn în urma unui infarct. Obiectul vestimentar e descoperit, printre alte obiecte rămase după răposat în casa din cartierul mărginaș Andronache, de Lori, verișoara acestuia. Aflăm asta din povestirea centrală a volumului (intitulată chiar "Cămașa în carouri"), unde se țes câteva dintre firele care asigură coeziunea tematică a cărții și fac legătura cu celelalte povestiri. Aici e locul în care apar primele falii ale realității, primele semne ale unor fenomene fantastice care se vor manifesta cu frecvență și intensitate variabile pe parcursul celorlalte proze. Lori poartă o vreme cămașa lui Iulică, iar asta pare să-i dea o sensibilitate specială, o clarviziune anume, în limite destul de cuminți însă. În restul cărții regăsim un număr limitat de personaje. Ema, o adolescentă destul de răsfățată, are un început de idilă cu Vicențiu, tânăr actor, care are o cățelușă (Mami) al cărei nume provoacă confuzie. Cristian își dă rendez-vous la Universitate cu Madi, dar pe biata fată o calcă un automobil, tocmai când, zărindu-și prietenul, îl striga pe nume. Strigătul respectiv va rămâne să cutreiere prin paginile volumului și varii personaje îl vor auzi în diferite ocazii ca pe un fel de moroi expresionist care n-a avut parte de un Munch să-l pună în ramă.

Cămașa în carouri e cartea unui prozator care stăpânește firul narativ al poveștii, purtându-ne într-un univers fantastic, făcându-ne atenți pentru a-i descifra sensurile și legăturile profunde.

LE FILM NAPOLÉON: quand la fiction l'emporte sur la réalité historique

la perspective d'un lycéen roumain

Dumitru Radu, 11D

En décembre dernier, moi et mes collègues de la 11e D, nous avons visionné au cinéma le film Napoléon de Ridley Scott.Cette création artistique a eu pour but de reproduire la vie d'une des plus grandes personnalités de l'histoire de France et pourquoi pas d'Europe. Mais le film échoue, quand même, sur un grand nombre de faits historiques.

Tout d'abord, même si le film aborde d'une manière détaillée les principaux aspects de l'ascension et du règne de Napoléon, en présentant la bataille d'Austerlitz, la bataille de Borodino et la campagne de Russie , le film se trompe sur un certain nombre d'aspects historiques. A titre d'exemple, la campagne d'Italie est complètement ignorée ou à peine mentionnée ce qui empêcherait les téléspectateurs de comprendre comment Napoléon a réellement acquis son prestige. D'autres batailles importantes telles que: la bataille de Trafalgar, la bataille d'Aboukir et la campagne d'Espagne et du Portugal ont été omises De plus, la mort de Robespierre a été, selon moi, gravement sortie de son contexte historique, car en réalité Robespierre s'était enfui à l'Hôtel de Ville avant d'être rattrapé par l'Armée et donc exécuté à l'échafaud, après se faire lui même été atteindre par un balle dans la mâchoire. Par contre, dans le film, Robespierre se suicide, ce qui est tout à fait faux.

A mon avis, l'accent mis sur la relation entre Joséphine et Napoléon et les relations extra-conjugales de celle-ci est forcément exagéré, le film se rapprochant davantage d'un tabloïde que d'un portrait historique. Le jeu des acteurs était mitigé: l'acteur qui incarnait Napoléon, Joaquin Phoenix, fait un travail splendide, en présentant le côté sombre et non-conventionnel d'une personne qui s'efforce d'être un empereur et un père de la nation. Par contre, l'actrice qui jouele rôle de Joséphine, Vanessa Kirby, fait un travail désastreux dans sa tentative de recréer l'une des figures les plus complexes de l'histoire.

Pour ce qui est de la bande-son, elle a été si bien sélectionnée que les chants que le spectateur entend ont la force de le faire transcender la réalité et de le transposer dans la peau du citoyen moyen enragé et déçu par l'Etat, désireux et assoiffé de liberté.

Pour conclure, le film Napoléon s'efforce d'inviter le spectateur dans une époque marquée tant par la tension que par l'exaltation, mais, malheureusement il échoue gravement à fournir un rapport objectif sur l'héritage d'un homme qui a presque conquis le monde.

Interviu-Dumitru Prunariu, cercetător științific gradul I

Alexandru Robert Șiretu, 9F

Am fost provocat de misiunea 5: ''Descoperă un om de știință'', din cadrul Concursului Național de Cercetare Științifică "ReConnect 2024", să îl intervievez pe primul și singurul cosmonaut român, domnul Dumitru Prunariu. L-am intervievat pe acesta pe Zoom.

Domnule Dumitru Prunariu, de unde a apărut această pasiune pentu zbor?

Dumitru Prunariu: Pasiunea a apărut de mic copil, fiind fascinat de toate vietățile care zboară, astfel, îmi puneam întrebări despre motivul pentru care acestea pot zbura, cum zboară etc. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, întrebările au primit răspunsuri și, astfel, pasiunea a crescut și mai mult.

Cum a apărut oportunitatea primului dumneavoastră zbor în cosmos?

Dumitru Prunariu: A fost un acord între statele blocului de est, care prevedea selecții pentru programul "Intercosmos", program care permitea zborul în cosmos. Am fost ales pentru a participa la selecție și am trecut toate testele necesare și s-a decis ca eu să particip la zborul Soyuz 40.

Cum simte corpul uman zborul în spațiu?

Dumitru Prunariu: Am aflat ulterior multe lucruri interesante legate de sentimentele pe care corpul le simte în cosmos, mai exact în stare de imponderabilitate. Am resimțit modificații sanguine, presiune în partea superioară a corpului, orientare dificilă, aparat vestibular care dădea senzații false, de asemenea, am avut și diferite dificultăți cu privire la somn.

Ce ne puteți spune despre experimentele celor 8 zile petrecute în cosmos?

Dumitru Prunariu: A trebuit, alături de partenerul meu de zbor, Leonid Popov, să asamblăm toate echipamentele cu care urmă să realizăm experimentele românești. De exemplu, un aparat numit Astro, era compus din mai multe subansamble, care, odată fixate, creau posibilitatea unui senzor care să deplaseze vizavi de alt senzor, cu o anumită viteză, astfel încât, un ciclu complet de deplasare să se producă într-o oră si jumătate, cât era perioada de rotație a stației orbitale în jurul Pământului. Am avut un experiment tehnologic, numit Capilar, care viza creșterea unor cristale din germaniu dopat cu galiu și trecerea lor printr-un interstițiu capilar cu secțiune pătrată, astfel încât, după solidificare, să releve calitățile deosebite ale respectivului material.

Am rămas profund impresionat de inteligența domnului Prunariu și de ușurința cu care exprima cele întâmplate, astfel, reușind să mă facă și pe mine să înțeleg. A fost o experiență unică, care mi-a dovedit abilitățile de cercetare și documentare, pe care îmi doresc s-o repet cu o altă personalitate marcantă din istoria României.

Seismograful NICONU

Alexandra Elena Nichifor și Andrei Onu, 9F

Despre proiectul NICONU:

Proiectul NICONU reprezintă un seismograf de tip digital, format din piese cumpărate de pe platforma Arduino IDE, pe care l-am conectat la un calculator și am transpus datele achiziționate de acesta într-un document Excel pentru a le putea organiza și reprezenta cu diferite modele de grafice pe care ni le oferea aplicația. Acest proiect a fost realizat în cadrul Concursului Național de Cercetare Științifică "ReConnect 2024".

Înfăptuirea acestui proiect a fost împărțită în mai multe faze:

1. Prima fază a fost cea de documentare despre cutremure, deoarece domeniul nostru de cercetare, respectiv aparatele de măsurare a magnitudinii unui cutremur, se încadra în această temă.
2. A doua fază a fost cea de realizare a aparatului efectiv. Pentru această etapă de realizare a proiectului am experimentat cu mai multe piese luate de pe platforma Arduino IDE, iar după ce am găsit componenta potrivită, am folosit limbajul de programare Arduino pentru a programa dispozitivul să funcționeze așa cum voiam noi. După ce am programat aparatul și am reușit să preluăm date de la acesta, am transmis fluxul de date primite către aplicația Excel unde am materializat un grafic care să arate în timp real valorile primite.
3. A treia fază a fost cea în care am tras concluziile și am menționat eventuale îmbunătățiri pe care echipa noastră le-ar putea aduce proiectului.

Implicațiile proiectului cu inteligența logico-matematică

Proiectul nostru este strâns legat de inteligenta logico-matematică din mai multe puncte de vedere, unul dintre ele fiind algoritmii de procesare a datelor. În dezvoltarea software-ului pentru seismograf, am implementat algoritmi care să proceseze datele obținute de la senzori și să ni le transforme în informații relevante despre mișcările seismice pe calculator. Aceasta implică utilizarea conceptelor și a teoriilor din domeniul matematicii pentru a interpreta și a analiza corect datele preluate.

De asemenea, folosim și modelarea matematică a fenomenelor pentru a înțelege comportamentul seismografului și modul cum acesta reacționează la mișcările înconjurătoare. Este foarte important să utilizăm modele matematice, spre exemplu cel de monitorizare a comportamentului mișcării seismice, pentru a descrie fenomenele fizice implicate.

În plus, nu ne-am fi descurcat fără a optimiza algoritmii. În procesul de dezvoltare a software-ului, a fost necesară optimizarea algoritmilor pentru a asigura o performanță cât mai adecvată a dispozitivului. Acest lucru implică reducerea complexității algoritmice și îmbunătățirea eficienței seismometrului prin aplicarea conceptelor matematice, spre exemplu algebră liniară sau grafice.

Astfel, proiectul nostru despre seismograf implică în mod inevitabil utilizarea conceptelor și a teoriilor din domeniul inteligentei logico-matematice pentru a dezvolta atât partea hardware, cât și partea software a dispozitivului.

Povești din lumea fizicii: academician Nicolae Zamfir - o călătorie spre cunoaștere și inspirație

Sabina Movileanu, 9E

Într-o atmosferă plină de entuziasm și dorință de a învăța, împreună cu alți câțiva colegi de liceu, am avut ocazia să ne întâlnim cu distinsul academician Nicolae Zamfir, o persoană remarcabilă în domeniul științific. Prin acest interviu, am avut privilegiul de a explora poveștile și înțelepciunea acestui fizician, punând în evidență pasiunea și importanța sa în lumea științifică.

Pornind de la rădăcinile sale din Brașov și ajungând până la înălțimile Academiei Române și ale Universității Yale din Statele Unite ale Americii, domnul Zamfir a străbătut un drum plin de dedicare pentru cunoaștere. Încă din tinerețe, a evidențiat un interes deosebit pentru știință, fiind influențat de mediul familial și de profesorii săi. Cu o educație solidă și ambiție, a urmat calea către fizică, absolvind prestigiosul Liceu "Andrei Șaguna" și continuându-și studiile la Universitatea din București. Această etapă inițială a parcursului său academic a reprezentat fundația pe care și-a construit ulterior cariera în domeniul științific. De la primele lecții de fizică în liceu, până la contribuțiile sale remarcabile în cercetarea științifică, domnul Zamfir a fost ghidat de o curiozitate profundă și o dorință arzătoare de a înțelege lumea înconjurătoare. Această pasiune inițială și angajamentul său față de învățare au fost catalizatorii esențiali în evoluția sa către vârfurile academice și științifice ale țării și lumii.

În timpul discuției cu domnul Zamfir, am descoperit că pasiunea sa pentru fizică nu s-a manifestat imediat în adolescență, ci s-a dezvoltat treptat, fiind influențată de mediul academic. Într-o perioadă în care fizica era "regina științelor", domnul Zamfir a avut ocazia de a se forma în mediul oferit de Liceul "Andrei Șaguna". Acolo, el a fost ghidat de profesorul său de fizică și a beneficiat de reformele din învățământ propuse de academicianul Malița, care au pus bazele unor clase speciale pentru fizică în fiecare județ.

Cu toate că domnul Zamfir a recunoscut scăderea interesului pentru fizică în rândul tinerilor din ziua de azi, acest fenomen este văzut ca rezultat al schimbărilor de paradigmă și al evoluției priorităților societății moderne. Astfel, fizica, regina științelor odinioară, a fost eclipsată în ultimii ani de domenii precum biologia și tehnologia informației, care sunt percepute ca fiind mai relevante pentru nevoile și interesele lumii contemporane. Totodată, domnul Nicolae Zamfir a subliniat și importanța continuării cercetării în fizică și necesitatea unei educații solide în acest domeniu.

Domnul Zamfir a ridicat o problemă vitală legată de relația complexă dintre știință și societate, evidențiind discrepanța dintre nivelul de finanțare acordat cercetării științifice în România și importanța reală a acesteia pentru progresul național și global. În timp ce în alte țări dezvoltate, cum ar fi Japonia, Statele Unite sau Germania, cercetarea științifică primește o proporție semnificativă din PIB și este considerată o prioritate națională, în România alocarea de fonduri pentru acest domeniu este extrem de redusă. Acest lucru sugerează o lipsă de înțelegere și apreciere a rolului extrem de important pe care cercetarea științifică îl joacă în progresul unei societăți.

În ceea ce privește contribuțiile sale în domeniul fizicii, domnul Zamfir a abordat cu modestie faptul că nu și-a propus să facă descoperiri remarcabile, ci să urmeze o carieră dedicată cercetării și înțelegerii naturii. Chiar și în această abordare reținută, lucrările sale în fizica nucleară continuă să fie apreciate în comunitatea științifică. Această modestie și concentrarea pe munca de cercetare reflectă o profundă pasiune și devotament pentru domeniul fizicii, care nu se bazează doar pe obținerea de rezultate spectaculoase, ci și pe înțelegerea profundă a principiilor și a fenomenelor fundamentale care guvernează lumea noastră fizică.

Despre poziția României în domeniul fizicii, domnul Nicolae Zamfir a adus în lumină faptul că țara noastră se bucură de o poziție favorabilă la nivel european, în special în ceea ce privește cercetarea în domeniul fizicii nucleare. Totuși, acesta a subliniat că este necesară continuarea eforturilor pentru a menține și a consolida acest avantaj, prin intermediul colaborărilor internaționale și al investițiilor adecvate în cercetare.

La final, domnul Zamfir a transmis câteva sfaturi valoroase adresate tinerilor, încurajându-i să-și urmeze inclinațiile și să se îndrepte către un domeniu care să le trezească interesul. A evidențiat importanța unei educații solide și a perseverenței în fața provocărilor, subliniind că pasiunea și angajamentul sunt fundamentale pentru succesul în orice domeniu de activitate.

Interviul cu domnul Nicolae Zamfir a reprezentat o experiență deosebită pentru noi, elevii de liceu, care au avut ocazia să stăm față în față cu o figură de prestigiu în lumea științifică.

“Per aspera ad astra”

Prin dificultăți către stele

Elena Duca, 10G

Fiecare dintre noi are un potențial peste nivelul pe care ni-l imaginăm, aproape în toate cazurile. Important este să visăm și să facem tot posibilul pentru a ne atinge scopurile.

La vârsta adolescentină, tindem să fim curioși, suntem tentați să încercăm tot mai multe lucruri, cu scopul de a ne găsi o pasiune ascunsă. Școala chiar ne oferă oportunități de cunoaștere a sinelui. Prin diferite concursuri, cluburi ale liceului, proiecte extracurriculare, elevii completează amplul proces de autodescoperire. Acesta își va lăsa amprenta în viitorul nostru.

Unul dintre cele mai recente concursuri organizate la noi în liceu, de Catedra de Informatică și TIC, este Concursul Internațional Bebras. Acesta constă în multiple întrebări din domeniul gândirii algoritmice și computaționale.

Colegiul Național “Cantemir-Vodă” a fost reprezentat de peste 60 elevi. Am avut trei câștigători ”cantemiriști”, dar importante au fost entuziasmul și curajul de a participa la un concurs de asemenea amploare și experiența unei evoluții respectabile. Profesorii ne-au îndemnat pe cât mai mulți elevi să avem încredere în noi, dovedindu-ne nouă înșine că putem reuși ceea ce ne propunem. Competiția la nivel național a fost organizată de ECDL România și s-a desfășurat online, iar pentru noi, în laboratoarele de informatică ale Colegiului Național “Cantemir-Vodă”.

La Concursul Bebras 2023-2024 au participat în total peste 3300000 de concurenți la nivel internațional, 12433 de elevi fiind din 466 de unități școlare românești, coordonați de 668 de profesori. Cantemiriștii, în număr de 68, au dat dovadă de curaj și s-au descurcat foarte bine. La categoria Junior am avut 3 victorii, respectiv cu 180 de puncte (punctajul maxim).

Pentru a releva gradul de dificultate al concursului, voi prezenta următoarea analiză pentru Concursul Bebras România 2023: La clasa a IX-a au fost doar 4 elevi care au reușit punctajul maxim, dintr-un total de 2592, respectiv 0,15%, iar unul dintre ei este din Colegiul Național “Cantemir-Vodă”: Șiretu Robert. De asemenea, la clasa a X-a au fost doar 25 de elevi care au reușit punctajul maxim dintr-un total de 2320, respectiv 1%, iar 2 dintre ei sunt din Colegiul Național “Cantemir-Vodă”: Duca Elena și Constantin Victor.

Altfel spus, Colegiul Național “Cantemir-Vodă” a obținut 10,35% din premiile câștigate de liceeni la Concursul Bebras România 2023. Doar 3 unități bucureștene au avut liceeni câștigători: Colegiul Național de Informatică “Tudor Vianu”, Colegiul Național “Mihai Viteazul” și, bineînțeles, Colegiul Național “Cantemir-Vodă”. De menționat că, dacă avem în vedere și grupele mici de vârstă, doar alte 6 unități școlare bucureștene se adaugă pe lista învingătorilor: Colegiul Național Bilingv “George Coșbuc”, Colegiul Național “Spiru Haret”, Colegiul Național “Grigore Moisil”, Colegiul Economic “Costin C. Kirițescu”, Școala Gimnazială nr.190 și Școala Elementară SEB.

Pe această cale, adresăm felicitările noastre tuturor participanților, din toată țara!

Cum apreciază elevii noștri această experiență:

Șiretu Robert, 9F: *"Consider că acest concurs este benefic pentru fiecare elev și permite testarea gândirii logice a fiecăruia prin probleme clare care necesită evident un nivel de pregătire destul de avansat. Experiența mea a fost cu siguranță benefică, deoarece am putut realiza unde mă situez cu gândirea logică și unde e nevoie de îmbunătățire."*

Constantin Victor, 10G: *"Concursul a fost o experiență minunată, o adevărată provocare a inteligenței și o organizare excelentă."*

Gheorghiu Emma, 10E: *"Concursul Bebras a fost un test al logicii mele, iar structura și subiectele, categoric diferite față de restul concursurilor, au contribuit mult la rezolvare, care, altfel, putea fi stresantă."*

În ce mă privește, așa cum Concursul Bebras a fost ocazia perfectă de a-mi demonstra mie însămi ce pot, vor mai exista multe oportunități pe care niciun elev nu ar trebui să le rateze, mai ales în experiența lor din liceu. Astfel, căpătăm competențe și cu siguranță ne formăm încrederea în sine.

MUZICA DIN INTERIOR

Emma Gheorghiu, 10E

Muzica ne înconjoară, fie că realizăm, fie că nu, prin freamătul mașinilor sau zumzetul naturii. Toate persoanele din lume au o coloană sonoră a vieții lor, fie ea în ritm de vals, fie menuet, pop sau rock. Modul în care noi ne adaptăm în funcție de muzica care ne înconjoară ne demonstrează faptul că aceasta are un impact uriaș asupra noastră, "Fără muzică, viața ar putea fi doar o eroare." afirma filozoful Friedrich Wilhelm Nietzsche încă din secolul al XIX-lea.

Pentru a înțelege și mai bine impactul muzicii în viața noastră, am întrebat "cantemiriștii" cum i-au influențat muzica și cântatul la un instrument:

Care este impactul pe care l-a avut muzica asupra ta?

Alexandru Pâslaru: Sincer să fiu, să cânt la chitară a devenit în timp activitatea mea preferată. La început, nu prea m-a atras, dar odată cu progresul, a crescut și dorința de a cânta și a mă perfecționa în acest domeniu. Să cânt m-a făcut să descopăr o multitudine de diferite genuri muzicale și artiști. M-a făcut să apreciez mult mai mult muzica și efortul care este depus în crearea acesteia, dar totodată să devin mai critic. Nu trece nicio zi fără să cânt, să studiez sau să ascult muzică pentru câteva ore bune. Muzica mă liniștește și pot spune cu siguranță că este un aspect din viața mea care joacă un rol major, nu aș da-o la schimb pentru nimic.

Cum te-a dezvoltat muzica. Te-a făcut un om mai bun?

Alexandru Pâslaru: Cred că să cânt la un instrument m-a făcut mult mai sigur pe mine; înainte să încep să cânt la chitară, eram foarte sfios și retras, dar acest lucru s-a schimbat în scurt timp. Studiul constant, dar și cele câteva ieșiri pe scenă de care am avut parte m-au făcut mai încrezător în mine și m-au obișnuit cu ideea de a mă face remarcat din când în când. De asemenea, prieteniile pe care le-am legat cu alți muzicieni de vârsta mea cu care am avut plăcerea să cânt și să discut sunt un mare plus. Sunt persoane de la care pot învăța și prieteni pe care îi am doar datorită chitarei. Când vine vorba de mine însumi, chitara m-a ajutat să înțeleg că lucrurile bune se obțin doar prin muncă, răbdare și perseverență. De asemenea, am învățat să fiu mai mândru de propriile eforturi și să îmi apreciez mai mult munca. Când mă compar cu muzicianul de acum un an, o lună sau o săptămână, înțeleg cum evoluez și cât de departe te pot duce efortul și dedicarea.

Poți spune că muzica te-a ajutat să asimilezi informații, nu doar în cadrul școlii, ci și în viața de zi cu zi?

Alexandru Pâslaru: Cu siguranță pot spune că muzica m-a ajutat să asimilez și să procesez informații mult mai rapid. Învățarea unor melodii sau exerciții, a teoriei muzicale, improvizația, dar și corelarea mâinilor necesită o oarecare viteză de gândire, care se dobândește prin exercițiu și devine utilă și în viața de zi cu zi.

Este deci încă o dată confirmat că muzica, odată infiltrată în rutina noastră, ne ia cu ea într-un tărâm plin de binefacere.

Interviu- Simone Cannizzaro, liderul trupei Aetheria

Eric Constantinescu, 10B

Inteligența muzicală este un tip de inteligență ce ține de muzică și de aspecte precum menținerea unui ritm, timbru sonor sau pur și simplu redarea unor emoții puternice prin muzică. Cei care au acest tip de inteligență sunt considerați ca fiind buni muzicieni, viitori DJ, producători de muzică sau chiar compozitori. În interviul din ediția aceasta, am invitat un fost elev, pe Simone Cannizzaro, acum student la Facultatea de Medicină București, chitarist al trupei Aetheria.

Pentru început, ne poți spune câte ceva despre tine și despre colegii tăi de trupă?

Simone Cannizzaro: Să începem cu Sebi, basistul trupei, a fost și el elev în Cantemir, mai exact, coleg de clasă cu mine. Acum suntem tot colegi, numai că la Facultatea de Medicină. Cristi este cel care cântă la clape, fiind unul dintre membrii mai noi. Raul, toboșarul trupei, este unul dintre cei mai vechi membri ai trupei (pe lângă mine și Sebi), iar Ioana este vocalista noastră. Prin această componență a trupei, vrem să aducem o inovație având pian în melodii rock și metal.

Care este povestea originii trupei și cum ai reușit să popularizezi melodiile create?

Simone Cannizzaro: În 2022, fiind un "MetalHead" înrăit, am început să-mi caut o trupă, până ce l-am găsit pe Raul. Într-o zi din septembrie, același an, când m-am întâlnit cu el, am decis să cântăm Pop Rock, în loc de metal sau rock, cu care eram mai obișnuit și care, cu siguranță, m-a scos din zona de confort. Eu trebuia să fiu pianist, dar până la urmă tot la chitară am ajuns, din cauza faptului că, la momentul acela, chitaristul trupei nu era la fel de experimentat. Inițial, trupa s-a numit Contempo, dar am schimbat numele în Aetheria. Astfel, încercând să ducem trupa la alt nivel, am găsit-o pe Ioana, actuala vocalistă. Am trecut la etapa unde am început să cântăm melodii mai serioase, dar presiunea BAC-ului și a admiterii la Medicină își puneau clar amprenta asupra noastră. Asta ne-a oprit din a mai face repetiții în acea perioadă, cu promisiunea că, după examene, urma să continuăm tot așa. Instagramul, fiind foarte folosit de tineri precum noi, este cea mai bună metodă de a face tot mai populară trupa. Astfel, "target audience-ul" este oglinda noastră: tineri pasionați de muzica rock, care vor să se distreze.

Dacă ar fi să alegi unul dintre concertele voastre, care ar fi acela și de ce?

Simone Cannizzaro: Pentru început, am mers la două majorate, unde am cantat "Pe băutură și mâncare", dar unde am și primit sugestii de melodii contemporane, pe care le-am reinterpretat pe ritmuri de rock. Primul concert a fost pe 2 noiembrie 2023, când am cântat cu Far Away From Earth, care-și are originea tot în Cantemir. Nu ne așteptam să fie așa de reușit și am vândut undeva la 100 de bilete. După mine, a fost un debut chiar foarte bun pentru trupa noastră. La scurt timp, am început să pregătim al doilea concert și am vrut să facem un proiect caritabil, pentru Cătălin Ciobanu, un fost coleg, care e în comă după ce a salvat viața unei fete. Gândindu-ne la asta, am început să organizăm tot. Acest concert a avut loc la 2 decembrie 2023, cu trupa Blue Moon, care ne-a ajutat cu strângerea de fonduri, dar și cu inovații din punctul de vedere al impresariatului. Următorul concert o să fie în ianuarie 2024, la Lloyd Pub, alături de o altă trupă populară din "Underground București".

Care este cel mai important aspect atunci când vine vorba de o trupă? Ce abilitate contează mai mult, talentul sau urechea muzicală?

Simone Cannizzaro: În muzică, talentul și urechea muzicală sunt cam același lucru și merg mână în mână. Totuși, există posibilitatea să ajungi mare, dar trebuie să muncești pentru a-ți atinge acest scop. Chiar dacă se presupune că te nești cu aceste abilități, nu înseamnă că o să fii neapărat genial fără alte probleme. În ceea ce privește o trupă, cel mai important aspect este, de fapt, "vibe-ul", dacă l-aș putea numi așa. Prima încercare la crearea unei trupe nu a fost la fel de reușită, deoarece, după cum am spus și mai devreme, nu era pe placul meu să cânt Pop Rock. De aceea am ținut legătura cu Raul, pentru că el avea aceleași păreri ca mine în legătură cu tema asta. Așa am ajuns să cântăm rock și metal ca o trupă și nu drept grupulețe separate. Acest lucru l-am învățat prin participarea la mai multe evenimente cu alte trupe, precum cel de la Eco House, organizat de Interact, care era mai mult un "battle of the bands".

În următorii ani, crezi că trupa voastră poate ajunge în topurile rock-ului românesc?

Simone Cannizzaro: Prin faptul că sperăm ca, la un moment dat, să facem un playlist pe Spotify și prin faptul că încercăm să facem tot ce putem, ca studenți, pot spune că suntem super pasionati de ceea ce facem. Cel puțin nu mă interesează neapărat faima sau banii strânși la evenimente, ci mă interesează mai mult energia oamenilor de acolo. Faptul că există o interacțiune cu publicul m-a uimit și mi-a dat putere. Totuși, este o terapie și, după mine, cel mai cool hobby ever. Pe viitor, e posibil să scoatem chiar și un album, cu scopul de a ne expune arta și nu neapărat ca să ajungem în topuri. Un lucru pe care am observat că trupele din București nu-l fac este faptul că nu îți vizitează fanii din țară și că nu fac colaborări cu alte trupe, ci numai cu cele din București. Ei bine, noi vrem să ajungem undeva la mare sau la Alba Iulia, unde sunt trupe foarte talentate. Totuși, "road-tripul" este, de fapt, cea mai importanta parte, când mergem cu mașina trupei, unde punem muzica la maximum și ne distrăm pe tot parcursul drumului. Aceasta este experiența unei trupe, din punctul nostru de vedere.

INTELIGENȚA KINESTEZICĂ ÎN TEATRU

Elena Georgescu, 10B

Maria, te rog să-mi spui despre cum ai început să faci cursuri de teatru. Ce te-a atras la acest domeniu?

Maria Fileru: În primul rând, îți mulțumesc că m-ai ales pe mine să îmi iei interviul. O să încerc să conving cât mai mulți adolescenți să facă teatru, atât pentru dezvoltare personală, cât și pentru experiențele nemaipomenite de care o să aibă parte. Cum de am ajuns să fac eu teatru? Ei bine, fusesem acum câțiva ani, fix înainte să înceapă pandemia, cu clasa, la o piesă de teatru intitulată "Revizorul", care avea să fie jucată de copii. Inițial, nu am avut așteptări mari, crezând că mă va plictisi, dar am plecat de la piesă extrem de încântată. Energia pozitivă transmisă de acei copii către public și bucuria cu care jucau m-au impresionat, așa că am început să mă întreb cum ar fi să fac și eu parte dintr-o trupă de teatru ca aceasta. Ca urmare, anul următor m-am înscris la audiții exact pentru trupa de teatru care pusese în scenă acea piesă și am avut oportunitatea să fiu și acceptată. Toți copiii m-au primit cu bucurie în echipă și mereu am fost ajutată de cei cu mai multă experiență, iar cel mai frumos lucru era că învățam să mă exprim și să fiu mai stăpână pe mine fără să îmi dau seama.

Cu toții știm că suntem influențați de anumite persoane care ne inspiră. Care sunt actorii care și-au pus amprenta cel mai mult în formarea ta?

Maria Fileru: Asta este o întrebare dificilă pentru mine, căci nu am avut doar o persoană care a contribuit la formarea mea. În general, m-au inspirat tinerii actori pe care îi vedeam în filme sau seriale și am fost mereu uimită de capacitatea lor de a învăța atâtea replici și de a interpreta personaje extrem de diferite față de persoana lor. Într-adevăr, este o experiență frumoasă să joci pe cineva opus personalității tale, dar este în același timp tare dificil. Pe lângă adolescenții pe care îi urmăream la televizor, câteva persoane care au avut o influență mare în formarea mea de actor au fost mai ales din echipa mea de teatru. Am admirat încă de la început copiii mai experimentați care reușeau cu mare ușurință să interpreteze orice personaj și să improvizeze în multiple situații neprevăzute. Am încercat să învăț de la ei și să înțeleg experiența fiecăruia ca actor și povestea lor, astfel, atât colegii mei de echipă, cât și regizorul și profesorii, au avut o mare influență asupra mea și m-au îndrumat în a deveni un actor mai bun.

Ce lucruri ai învățat de la cursurile de teatru? Cum reușești să le aplici în viața de zi cu zi?

Maria Fileru: La teatru am învățat să vorbesc clar, cu dicție bună, lucru care mă ajută în fiecare zi în comunicarea cu alții. Totuși, cel mai important lucru pe care l-am învățat de la teatru și pe care îl folosesc mereu este modul meu de a mă purta. Mi-am dezvoltat încrederea în mine și cum să mă comport în anumite situații sociale, astfel fiindu-mi ușor să mă descurc în orice situație. De asemenea, am devenit o persoană mai deschisă, am format prietenii de neuitat și am învățat că teatrul nu reprezintă doar un text pe care trebuie să îl învățăm, ci înseamnă să transmiți sentimente și să emoționezi publicul.

Inteligența kinestezică, manifestată prin teatru s-a dovedit a fi benefică în creșterea rezultatelor academice ale elevilor. Crezi că experiența căpătată la cursurile de teatru te ajută în învățarea mai ușoară?

Maria Fileru: Da, consider că mă ajută experiența mea din acest domeniu în învățarea mai ușoară. Pentru a putea interpreta un personaj, actorii trebuie neapărat să știe o mulțime

de replici la perfecție, ca astfel să le fie ușor să spună cuvintele în timp ce fac și mișcarea. Pe mine m-a ajutat mult efectuarea mișcării în învățarea replicilor, deoarece puteam asocia fiecare propoziție cu o anumită mișcare. Ceva asemănător pot aplica și în învățarea în general, asociind mișcări cu anumite informații, pentru a mă ajuta să rețin mai ușor. Actorii trebuie să comunice și să exprime emoții și doar prin limbajul corpului, astfel, când nu avem replici într-o scenă, trebuie să putem să exprimăm starea personajului doar prin mimică, gesturi. Acest lucru mă ajută destul de des, deoarece reușesc să exprim lucruri fără a fi nevoie să spun ceva.

Te-a ajutat teatrul să îți schimbi viziunea asupra lumii înconjurătoare?

Maria Fileru: Da, făcând teatru, mi-am schimbat viziunea despre lume, deoarece, jucând anumite tipologii de personaje în piese din perioade diferite, m-a ajutat să înțeleg mai bine persoanele de lângă mine și să realizez simplitatea vieții în adevăratul sens al cuvântului. Acum, văd într-o nouă lumină deciziile celor din jurul meu și îmi dau seama de anumite lucruri cu ajutorul experiențelor câștigate pe parcursul pieselor și al personajelor jucate.

Inteligența kinestezică și sportul

Eric Constantinescu, 10B

Viorel Țîrli (Rugbist de performanță, campion național și internațional):

Practic rugby-ul de la 4 ani, la Șoimii București, de aici și porecla mea de „Șoimul". De-a lungul anilor, am obținut titlul de campion național la toate categoriile de vârstă. În 2019, am primit titlul de Jucătorul Anului și în 2020 am participat la un turneu internațional în Irlanda, pe care l-am și câștigat.

Ce te-a făcut să alegi acest sport și la ce competiții ai participat în primii tăi ani ca rugbist?

Viorel Țîrli: Practic, nu am avut de ales. La vârsta de 4 ani, alături de tatăl meu, asistam la o competiție la categoria "under 10", pe stadionul "Arcul de Triumf" și urma meciul dintre Steaua și Bârlad, iar cei din urmă nu aveau destui jucători în teren. Văzându-mă că purtam tricoul naționalei de rugby, antrenorul i-a cerut permisiunea tatălui meu să intru pe teren.

Care este cel mai important lucru pe care l-ai învățat jucând rugby?

Viorel Țîrli: Rugbyul este un sport cu foarte multe valori și principii, care se aplică și în viață. Poate cea mai importantă valoare a rugbyului este curajul, deoarece în acest sport de echipă poți întâlni orice tip de adversar, pe care trebuie să-l învingi pentru câștigarea balonului. Un alt principiu al jocului cu balon oval este faptul că nu trebuie să-ți lași colegii la greu și te învață, de asemenea, și să-ți respecți adversarul, indiferent de situație.

Cum consideri că a evoluat rugby-ul în ultimii ani?

Viorel Țîrli: La juniori cel puțin, după spusele multor antrenori de copii și juniori, generațiile 2005-2007 sunt poate cele mai promițătoare din ultimii 20 de ani. Acest lucru ne-a motivat și, cu multă muncă și dăruire, vom participa la Campionatul European de „under 18" și vom duce România cât mai sus posibil în clasament.

Inteligența kinestezică și sportul

Eric Constantinescu, 10B

Kinestezia se referă la capacitatea de a percepe mișcarea diferitelor părți ale corpului, fie prin anumite activități fizice, fie prin muncă solicitantă ce necesită mișcări precise. Cei care dețin acest tip de inteligență sunt meniți să devină sportivi de performanță, dansatori, profesori de educație fizică, kinetoterapeuți, terapeuți de masaj, chirurgi sau interpreți în limbajul semnelor. Aceste viitoare meserii sunt chiar fascinante, dar mai bine ar fi să ne întoarcem privirea spre adevăratele talente ale liceului.

Mircea Turculeț (Campion național, european și mondial la Karate Tradițional):

Practic karate tradițional de 8 ani la ACS Akura. Pot spune că primul meu succes a fost câștigarea titlului de vicecampion național, după care a urmat o perioadă grea, anume pandemia, momente în care m-am antrenat individual. Am câștigat în 2022 titlul de campion național, mai apoi european și, nu în ultimul rând, cel de vicecampion mondial.

Pe lângă numeroasele concursuri de karate la care ai participat, care este cel mai important dintre toate?

Mircea Turculeț: Cu siguranță Campionatul Mondial din Polonia, din 2022, și cel Mondial din Serbia, din 2023, au fost cele mai importante pentru mine. Le-am menționat pe acestea în special, deoarece au fost cele în cadrul cărora am câștigat titlul de vicecampion mondial în 2022, iar anul următor am devenit campion mondial.

Este ceva ce nu știm despre tine, din punctul de vedere al felului tău de a fi?

Mircea Turculeț: Deși karate-ul este un sport de contact, autocontrolul este esențial într-o luptă. De aceea mă consider o fire calculată ce nu reacționează impulsiv.

Care consideri că au fost cele mai mari dificultăți în ceea ce privește karatele?

Mircea Turculeț: Având în vedere că practic acest sport de la o vârstă fragedă, prin prisma lui am deprins anumite obiceiuri care-mi vor fi de folos toată viața. La început, nu doream să merg la toate antrenamentele, dar ulterior am ieșit din zona mea de confort, înțelegând astfel ce înseamnă disciplina. Totodată, un alt factor care a îngreunat parcursul meu în acest sport a fost școala, care nu trebuie neglijată. Unul dintre cele mai grele momente din viața mea a fost în clasa a opta, când a trebuit să aleg între școală (adică învățatul pentru Evaluarea Națională) și karate (sport pe care-l făceam la nivel de performanță). Astfel, am fost nevoit să depun un efort ieșit din comun pentru a rămâne la un nivel ridicat atât sportiv, cât și școlar.

Care crezi că este un lucru neștiut despre karate?

Mircea Turculeț: Inițial, în perioada comunismului, karatele nu aveau permisiunea să fie practicate în România, majoritatea sportivilor antrenându-se "pe ascuns". Această ramură a artelor marțiale a fost întemeiată în 1868, de către Gichin Funakoshi; în România, a fost dezvoltat după anii '90. Acest stil a fost promovat în țara noastră de către Dan Stuparu, bun prieten cu Ilija Iorga, unul dintre elevii fondatori ai acestui stil. De asemenea, o altă informație interesantă este faptul că Ilija Iorga, elev al lui Funakoshi, este nepotul lui Nicolae Iorga, stabilindu-se astfel o legătură strânsă între România și acest stil de arte marțiale.

Ce drum profesional crezi că ai putea alege pe viitor și cum ar influența karatele decizia ta?

Mircea Turculeț: Având în vedere palmaresul bogat, îmi doresc să continui pe acest drum și pot spune că am deja o parte din experiența necesară, deoarece antrenorul mi-a oferit oportunitatea să susțin antrenamente în locul său. Totodată, mulți părinți au apelat la cunoștințele mele vaste în acest sport, pentru a-i ajuta pe copiii lor să se dezvolte armonios. Astfel, mă gândesc serios să-mi deschid propriul centru de karate, care să includă mai multe stiluri de arte marțiale, nu doar pe cel tradițional, pe care îl practic eu. Prin această idee, doresc să duc mai departe tainele acestui sport ce promovează disciplina, munca în echipă și respectarea adversarului și a coechipierilor.

Expoziția "Brâncuși: surse românești și perspective universale"

Elena Georgescu, 10B

De-a lungul anilor săi de viață, Brâncuși a trecut prin mai multe etape de dezvoltare, pentru a ajunge sculptorul pe care cu toții îl știm și îl prețuim. Expoziția "Brâncuși: surse românești și perspective universale" este o călătorie printre aceste "ere" ale dezvoltării sculptorului și omului ce este Brâncuși, arătându-ne cum influența mediului său de lucru și-a lăsat amprenta asupra operei sale, ajungând la crearea unor forme pure. În dialog cu sculpturile este expusă și o foarte interesantă și inedită selecție de fotografii și fragmente filmate de artist.

Expoziția poate fi văzută la Muzeul Național de Artă din Timișoara, desemnată anul acesta Capitala Europeană a Culturii, beneficiind de împrumuturi de la Muzeul Național de Artă Modernă, Centre Pompidou din Paris, Tate din Londra, Fundația Guggenheim, Muzeul Național de Artă din București și Muzeul de Artă din Craiova, precum și din colecții particulare, ceea ce o face cea mai importantă expoziție dedicată marelui sculptor în ultima jumătate de secol, în România.

În primele camere putem regăsi începuturile artei lui Brâncuși, reprezentate prin sculpturi detaliate, specifice perioadei, făcute în România. Mai apoi, încep să se întrezărească amprentele lăsate de influența mentorului său, Rodin, iar opera "Sărutul", ale cărei elemente vor fi mai apoi folosite în crearea "Porții Sărutului", marchează decizia radicală a sculptorului de a practica cioplirea, fără a trece prin modelaj și declarația de independență față de Rodin. După aceste opere, începe perioada brâncușiană pe care cu toții o cunoaștem, perioadă în care acesta își desăvârșește arta și ne face să înțelegem prin operele lui adevărata esență a lucrurilor.

Atmosfera regăsită în expoziție este una parcă sacră, fundalul negru scoate în evidență operele maiestuoase, iar liniștea păstrată în ciuda numeroaselor persoane aflate în îngustul spațiu îi aduce un omagiu sculptorului și arată respectul pe care arta îl impune în fața omului. Prin dialogul pe care-l instaurează cu materia care-i permite să extragă esența ființelor și a obiectelor, Brâncuși traversează toate frontierele, ceea ce-i asigură un loc aparte, neatașându-l niciunui curent artistic.

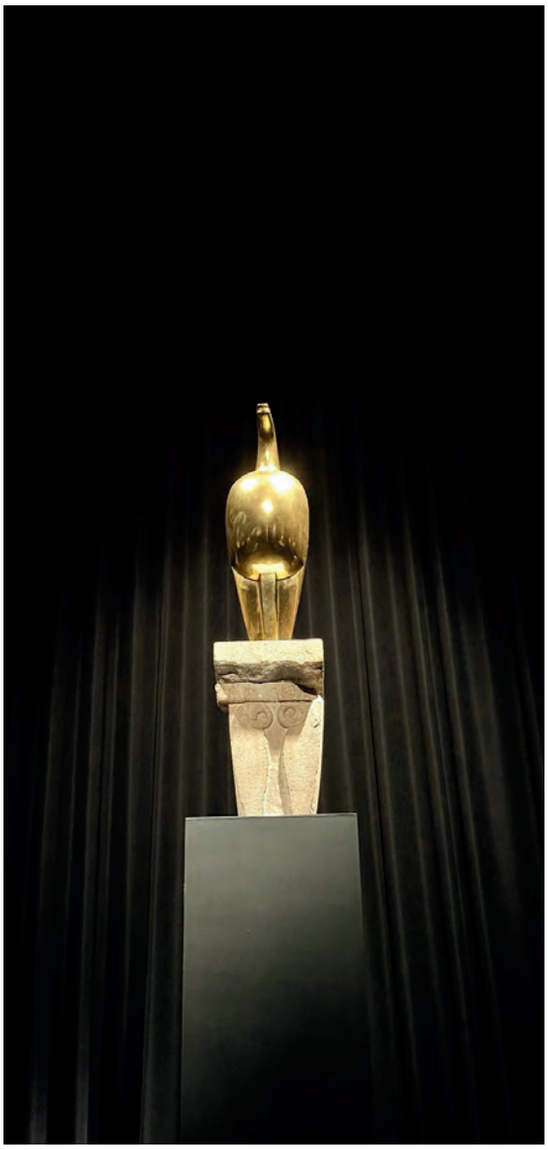

BRÂNCUȘI

Sculpture sans frontières

Maria Savu, 9A

Tout le monde connaît Constantin Brâncuși, il est l'un des plus connus sculpteurs roumains, mais ce n'est pas tout. Brâncuși a offert une autre conception de l'art. Il, comme ses créations, n'a pas un seul lieu proche de son cœur. Pour comprendre la profondeur de son art, on devrait découvrir ce qui l'a inspiré.

Il est très bien connu qu'il a quitté son village, puis son pays et qu'il est parti en France, à pied, en 1903. Il a toujours eu ce désir de voyager et une de ses obsessions a été le vol. En France, il s'est inscrit à l'École Nationale Supérieure des Beaux-Arts, en 1905. En 1907, Brâncuși, après un mois dans l'atelier de Rodin, a dit, en quittant: « Il ne pousse rien à l'ombre des grands arbres. » Rodin était, à cette époque-là, au sommet de sa gloire, il était le premier sculpteur français qui s'est éloigné du classicisme. Il croyait avec toute sa personne qu'il n'est pas tout à fait important d'atteindre la perfection des détails.

Rodin et Brâncuși avaient une profonde différence dans la manière de travailler. Le grand sculpteur français imposait une forme au chaos de la matière avec laquelle il sculptait, cependant Brâncuși voyait dans le matériau la forme qui devait sortir. L'artiste roumain ne se présentait pas comme un créateur, mais comme quelqu'un qui est capable de découvrir « l'essence cosmique de la matière ». Il affirmait : « Ce n'est pas la forme extérieure qui est réelle, mais l'essence des choses », ce qui soulignait qu'il percevait le monde comme le Petit Prince, avec son cœur.

Brâncuși n'a jamais oublié son pays d'origine, la Roumanie. Il a toujours admiré les artisans et il pensait que « celui qui quitte son village ne retrouve plus jamais le sentiment du bien ». Il a aussi utilisé dans ses œuvres des motifs du symbolisme traditionnel roumain. Maiastra, ou Maïstra, a été inspirée par un esprit voyageur, cette sculpture est le fruit de son obsession avec le vol. Il voulait que cette pièce d'art représentât l'essence du vol (« Je n'ai cherché pendant toute ma vie que l'essence du vol. » — C. Brâncuși). Maiastra représente aussi le « dor », sentiment inexprimable, similaire à la nostalgie.

Il avait cette habitude de travailler par séries d'œuvres. Il sculptait de nombreuses versions de chacune de ses sculptures pour atteindre le but d'élévation spirituelle. C'est le cas de la « Colonne sans fin » et aussi de l'« Oiseau dans l'espace ».

Brâncuși a réussi à comprendre le monde et il a créé sa propre manière de manifester l'intelligence, les vertus et les sentiments qu'on ressent dans nos vies quotidiennes. Peut-être, le fait qu'on n'ait pas ses sculptures dans notre pays nous donne une autre vision sur sa création et ses sentiments liés à son origine.

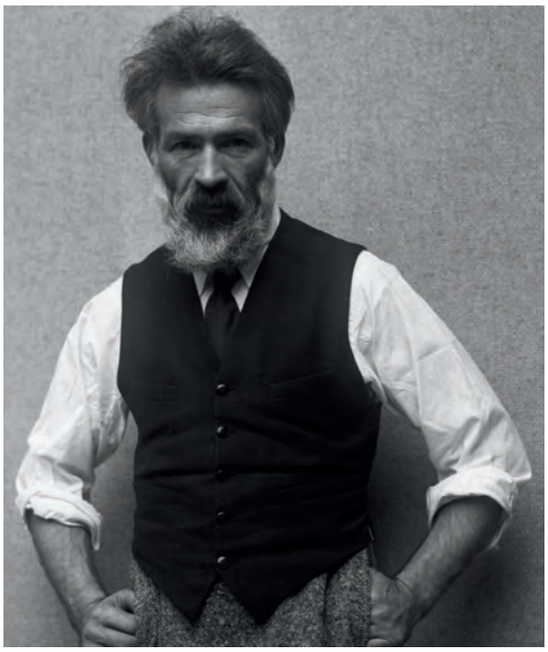

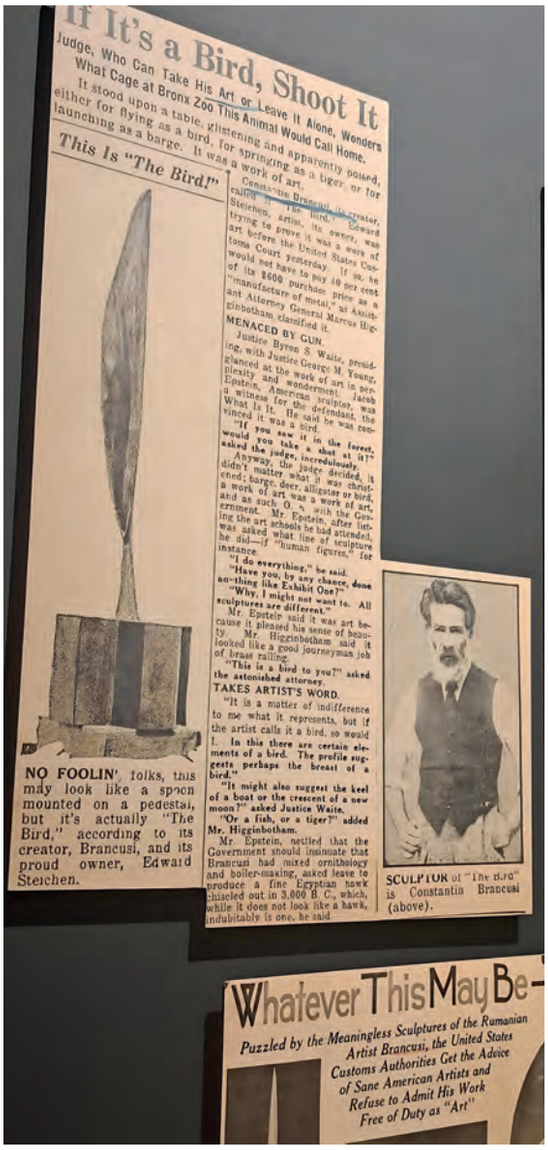

If It's a Bird, Shoot It

Judge, Who Can Take His Art or Leave It Alone, Wonders What Cage at Bronx Zoo This Animal Would Call Home.

It stood upon a table, glistening and apparently poised, either for flying as a bird, for springing as a tiger, or for launching as a barge. It was a work of art.

Constantin Brancusi, its creator, called it "The Bird." Edward Steichen, artist, its owner, was trying to prove it was a work of art before the United States Customs Court yesterday. If so, he would not have to pay 40 per cent of its $600 purchase price as a "manufacture of metal," as Assistant Attorney General Marcus Higginbotham classified it.

MENACED BY GUN.

Justice Byron S. Waite, presiding, with Justice George M. Young, glanced at the work of art in perplexity and wonderment. Jacob Epstein, American sculptor, was a witness for the defendant, the What Is It. He said he was convinced it was a bird.

"If you saw it in the forest, would you take a shot at it?" asked the judge, incredulously.

Anyway, the judge decided, it didn't matter what it was christened; barge, deer, alligator or bird, a work of art was a work of art, and as such O. K. with the Government. Mr. Epstein, after listing the art schools he had attended, was asked what line of sculpture he did—if "human figures," for instance.

"I do everything," he said.

"Have you, by any chance, done an-thing like Exhibit One?"

"Why, I might not want to. All sculptures are different."

Mr. Epstein said it was art because it pleased his sense of beauty. Mr. Higginbotham said it looked like a good journeyman job of brass railing.

"This is a bird to you?" asked the astonished attorney.

TAKES ARTIST'S WORD.

"It is a matter of indifference to me what it represents, but if the artist calls it a bird, so would I. **In this there are certain elements of a bird. The profile suggests perhaps the breast of a bird."**

"It might also suggest the keel of a boat or the crescent of a new moon?" asked Justice Waite.

"Or a fish, or a tiger?" added Mr. Higginbotham.

Mr. Epstein, nettled that the Government should insinuate that Brancusi had mixed ornithology and boiler-making, asked leave to produce a fine Egyptian hawk chiseled out in 3,000 B. C., which, while it does not look like a hawk, indubitably is one, he said.

This Is "The Bird!"

NO FOOLIN', folks, this may look like a spoon mounted on a pedestal, but it's actually "The Bird," according to its creator, Brancusi, and its proud owner, Edward Steichen.

SCULPTOR of "The Bird" is Constantin Brancusi (above).

Whatever This May Be—

Puzzled by the Meaningless Sculptures of the Rumanian Artist Brancusi, the United States Customs Authorities Get the Advice of Sane American Artists and Refuse to Admit His Work Free of Duty as "Art"

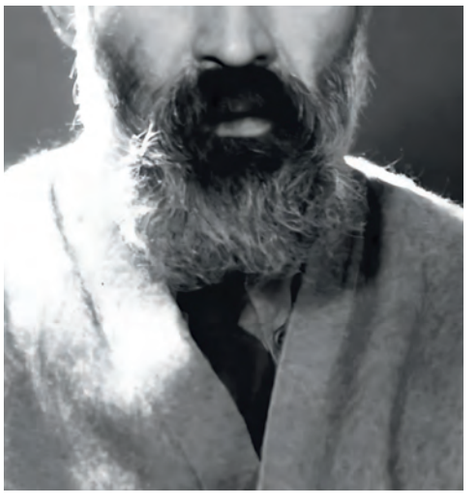

Mărturii bizantine

Proiect cultural-artistic "Mărturii bizantine"

de Emma Gheorghiu, 10E

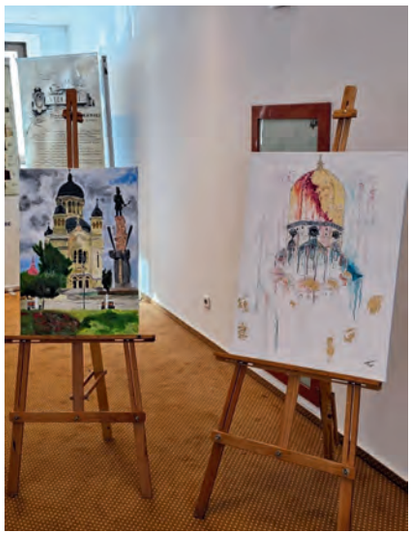

În data de 3 martie 2024, la Biblioteca Academiei Române, a avut loc deschiderea Proiectului cultural-artistic Mărturii Bizantine, cu tema ,,Porticuri și pridvoare, spații intermediare în arhitectura bizantină", printr-un Simpozion și o Expoziție cu lucrări plastice.

Colegiul Național "Cantemir-Vodă" este partener-organizator al proiectului, iar Catedra de Limba și literatura română a fost prezentă la eveniment prin susținerea unor lucrări științifice, dar și prin lucrări plastice care s-au înscris în concurs, ale unor elevi de gimnaziu foarte talentați, cum ar fi: Teodora Ungureanu, Kassen Yasser, Teodora Rus, Sebastian Oneață, Medeea Bunea, Andrei Crăciun, Alexandra Florea, Sarah Ursuț (din clasa a V-a) și Paul Pavel (clasa a VI-a). Eleva Emma Gheorghiu, din clasa a X-a, a participat la eveniment în calitate de fotograf.

Cultura bizantină reprezintă, fără nicio îndoială, una dintre cele mai importante culturi ale lumii, care de-a lungul timpului, a influențat atât de puternic cultura și spiritualitatea poporului român. Proiectul educațional extrașcolar ,,Mărturii bizantine" este adresat cadrelor didactice și elevilor din clasele gimnaziale și liceale și își propune dezvoltarea simțului estetic prin intermediul frumosului din artă, arhitectură, literatură, istorie și spiritualitate prin explorarea patrimoniului bizantin. Dezvoltarea simțului estetic umanizează omul prin frumos, reprezentând o necesitate vitală a societății actuale, făcându-l pe om mai drept, mai bun, mai frumos. Prin intermediul diferitelor modele de artă, operele de artă sensibilizează inimile și conștiințele elevilor, strecurându-le, în același timp, idei, sentimente, atitudini.

Proiectul ,,Mărturii bizantine" se înscrie în rândul proiectelor școlare și are ca scop: prezentarea și aprofundarea patrimoniului bizantin; valorificarea creativității și dezvoltarea competențelor artistice, literare și spirituale prin realizarea unor lucrări care să susțină tematica prezentului proiect educativ; formarea de atitudini pozitive, creative și morale de care să beneficieze comunitatea și familiile celor implicați.

Prin ochii inocenței desăvârșite

Lucrare participantă la secțiunea de creație literară

Din noianul de amintiri păstrate cu drag în sufletul meu se desprinde imaginea unui loc idilic care mi-a fermecat copilăria. Este satul bunicilor mei, agățat de crestele munților, la poala unei păduri ocrotitoare. Aici, în șoptitul izvoarelor și în freamătul codrilor, am făcut primii pași, la fel ca părinții mei, am mers ghidată de dragoste pe ulița copilăriei, pe care timpul a transformat-o în drumul vieții.

Mă așezam adesea în leagănul din grădină, la umbra unui fag bătrân, cu frunzele neclintite. În acel loc cu totul deosebit pentru mine, curtea devenea un tărâm mistic, unde puteam vedea cum natura mi se dezvăluia în toată splendoarea ei. Brobonit de rouă, pământul dormea încă în lumina umedă și nehotărâtă a dimineții. Vedeam răsăritul cum apărea din spatele casei, atât de tainic și frumos. Nu-mi putem desprinde privirea de la acel joc de culori, însoțit de ciripitul gingaș al păsărilor. Acea imagine va rămâne veșnic tipărită în sufletul meu.

Casa devenea locul unde se năștеau și creșteau zâmbete, locul unde se întâmplau adevărate minuni. Pe pridvor, acel miros de gutui răscoapte, legate sus, de grindă, parcă te-mbie la visare. Nu am cum să uit acel parfum dulce, care mă întâmpina la intrare. Rama de lemn a ferestrelor, sculptată cu atâta grijă, purta o adevărată capodoperă de artă.Plaiuri luminoase ce se lasă în cascade pe stepenele munților, către statele răzlețe de pe văi, târle de oi pe sub poalele codrilor, mori și herăstraie de-a lungul apelor. Ștergarele de pe pereții de lemn parcă înveleau casa, ocrotind-o de primejdii. Țin minte cum mă cuibăream în patul de lângă vatră, unde auzeam lemnul trosnind în sobă. Razele fugare ale soarelui se strecurau prin perdeaua brodată cu grija și îmi mângâiau obrajii.

Mă trezeam plină de încântare, fugeam în grădină, în leagăn, și mă uitam la răsărit. Priveam vrăjită mare de culori, simțeam cum sentimentele îmi erau în armonie cu acel peisaj feeric, parcă desprins din Eden. Atât de splendid! Nu înțelegeam de ce nu putea să stea mai mult pe cer, de ce pleca așa de repede… Începusem să caut răspunsul în lucruri atât de îndepărtate, când, în timp ce priveam către casă, mi-a venit o idee. Cum de nu mă gândisem la asta până acum? Răspunsul era chiar în fața ochilor mei.

Cu siguranță că, acolo sus, pe albastru infinit, soarele văzuse casa plină de iubire și voie bună. Parfumul dulce de fructe coapte, căldura de la sobă și fericirea erau lucruri ce l-au făcut să-și dorească să stea aici. Înnopta probabil chiar lângă mine, ocrotit de zâmbetul gingaș al unui copil. De aceea, în fiecare dimineață, apărea de după casă: ieșea prin horn, iar apoi vestea tuturor începutul unei noi zile. Inima munților era casa părintească, care bătea neîncetat, plină de lumină și bunătate. În vacanța aceea am explorat casa așa cum nu o mai făcusem niciodată. O cunoșteam atât de bine, știam acum toate tainele ei, însă nu găsim soarele. Cu timpul, am înțeles că răsăritul nu era ascuns în temeliile casei sau lângă sobă și nici nu ieșea pe horn. Însă, un lucru e sigur: casa părintească era ocrotită de razele binefăcătoare ale soarelui.

Astăzi, mă întorc cu drag în acel loc sfânt, unde sălășluiesc tot binele din lume, toată puritatea și candoarea. Dincolo de acele obloane și de puterea oricărui gând, lumina inocenței rămâne nestinsă. Aici, ca niciunde altundeva, sufletul meu găsește alinarea și liniștea netulburată din cea mai frumoasă perioadă a vieții: copilăria.

În afara granițelor prin Erasmus+

Maria Bîlnicu, 10D

Experiențele din cadrul proiectului Erasmus+ își continuă țelul de a solidariza elevii și profesorii din toate colțurile lumii, uniți prin aceeași doleanță de a-și lăsa deoparte diferențele de limbă, credință și obiceiuri, în scopul de a se angaja în procesul multiculturalist al schimbului de valori universale.

Astfel, fiecare dintre noi poate avea oportunitatea de a fi transportat parcă într-un alt tărâm, unul în care, prin prisma luminii sufletești ce ne unește pe noi toți, de la un pol la celălalt, ni se deschid proaspete orizonturi către culturi de peste granițe, către năzuințe ale oamenilor, tradiții și valori ale acestora, conturând astfel nu doar dezvoltarea inteligenței interpersonale în fiecare din noi, cât și miezul unei prietenii de-a pururi, ce depășește orice piedică socială.

Anul acesta, în perioada 17-24 octombrie, liceul nostru a avut ocazia de a servi drept gazdă unui grup format din zece elevi și două profesoare dintr-un liceu german, din Windsbach, săptămână în care noi, elevii români, ne-am dat silința pentru a-i învălui pe aceștia în tainele culturii românești. De-a lungul șederii lor în București, grupul de germani a făcut cunoștință încă din prima zi cu cele mai importante obiective turistice, fiind cuprinși de atmosfera istorică de pe Calea Victoriei, de splendoarea arhitecturii interbelice a orașului regăsite la fiecare pas și de ambianța împresurătoare a Centrului Vechi.

Pășind pe străzile Bucureștiului, pe măsură ce le prezentam străinilor bijuteriile arhitecturale ale acestuia, nu doar că simțeam un adevărat jubileu în suflet la vederea admirației nemărginite întrezărite pe chipurile lor, ci, la rândul nostru, ajungeam să ne îndrăgostim parcă din nou de propriul oraș alături de ceilalți, privindu-l parcă prin alți ochi. Privind înapoi la acele momente, realizez că, fără să ne dăm seama, am schițat niște experiențe neprețuite, pe care avem să le purtăm în suflet întreaga viață, dar și că fiecare vizită de proiect Erasmus+ îmi oferă motiv de cugetare asupra sâmburelui relaționării interpersonale de care suntem legați prin toate amintirile fără seamăn create în cadrul proiectelor.

Mai mult, Erasmus+ ne aduce mai aproape prin lumina feluritelor teme, cum ar fi mediul înconjurător, diversitatea umană, tradiții și nu numai. Proiectul KA1 se axează pe creșterea gradului de conștientizare asupra pericolului la care este supus mediul înconjurător, împingându-i pe elevi să colaboreze unii cu alții cu scopul de a descoperi soluții accesibile prin care putem influența pozitiv natura, motivați de principiul că schimbarea vine cu pași mici și siguri, fiecare dintre noi având puterea de a schimba ceva.

Programul Erasmus+ este, fără îndoială, un ghid multicultural, care ne întețește devenirea lăuntrică, împreună cu diversitatea culturală, valorile umane și inteligența interpersonală, ce stau la baza acesteia și care înrădăcinează în esența fiecărui dintre noi, înflorind în experiențe și feluri unice de a trăi viața, în relație atât cu noi înșine, cât și cu cei din jur.

Erasmus+

REZERVAT

Erasmus+

CONTINENTAL

Erasmus+

Gesturile ca formă de comunicare

Elena Georgescu, 10B

Gestica este o formă de comunicare nonverbală care ne dezvăluie mult mai multe lucruri decât ne putem imagina; acestea nu contribuie numai prin completarea cu informații esențiale mesajul interlocutorului, ci facilitează în mod activ formarea cognitivă a mesajelor în imagini. Limbajul trupului transmite anumite mesaje către interlocutor, pe baza cărora acesta poate trage concluzii cu privire la mesajul transmis. Astfel, felul în care gesticulezi, postura sau expresia facială pe care o ai, contribuie nu numai la confirmarea sau la infirmarea cuvintelor pe care le verbalizezi, ci și la transmiterea atitudinii sau a stării de spirit pe care o ai în acel moment.

Limbajul corpului, dacă este perceput bine, ne poate dezvălui anumite amănunte despre o persoană, ce simte în acel moment sau cum percepe anumite lucruri, pe care nu le-am fi putut afla în alt mod, ajutându-ne să creăm un portret psihologic al acelei persoane, care ne sprijină în interacțiunile ulterioare. Astfel, următorii indici ne ajută în înțelegerea profundă a atitudinii unei persoane:

1. Expresia Facială
2. Postura

3. Poziția mâinilor și a picioarelor
4. Contactul vizual

De asemenea, ne putem ajuta de acestea pentru a ne crea imaginea pe care ne-o dorim în fața celorlalți, dacă suntem niște buni cunoscători ai limbajului nonverbal, adoptând gesturi și posturi ce ne arată mai încrezători și nu lasă să se vadă slăbiciunile ce ne pot aduce dezavantaje.

O mai bună înțelegere a acestui tip de comunicare poate determina oamenii să dezvolte relații mai puternice cu ceilalți, căci poate lua multe forme și poate fi interpretată în mai multe moduri de către diferite persoane. Totodată, fiecare mișcare sau combinație de mișcări ale corpului – cum ar fi schimbările de postură, direcția ochilor, gesturile membrelor și expresiile feței – oferă semnale altora, iar aceste indicii pot fi subtile sau evidente și pot fi contradictorii: o persoană ar putea spune un lucru, în timp ce limbajul corpului transmite un mesaj complet diferit. James Borg spunea că limbajul omenesc constă din 93% comunicare nonverbală, în timp ce doar 7% din comunicare este formată din cuvinte. Cunoașterea acestor detalii ne poate ajuta enorm în viața de zi cu zi, deschizându-ne porți către mințile oamenilor, ajutându-ne să îi înțelegem mai bine și să le aflăm viziunea asupra lumii, pe care nici ei nu o pot percepe, de cele mai multe ori.

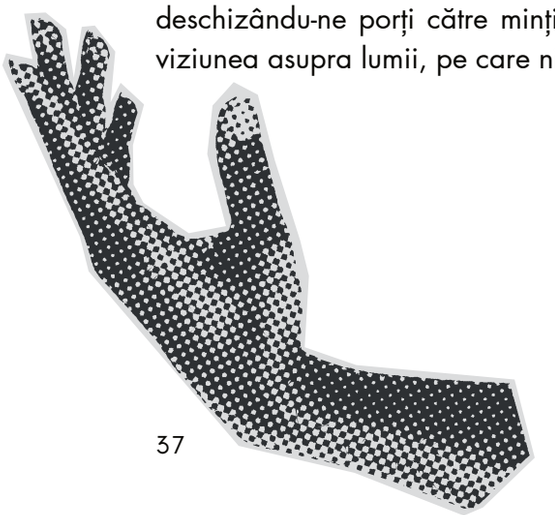

Same intelligences, different times

Maria Turtoi, 9C

It's strange how 1984, the year when Howard Gardner came up with the Multiple Intelligence Theory, is closer to the year 2000 than it is to 2024, yet, now we're much more informed about it than the people back then were. The communist regime that came to an end in 1989, in Romania, delayed the proper launch of the MIT here, but it's no doubt that these intelligences existed long before and that people were living by them daily, just without knowing it.

I got the opportunity to interview Maglina Filimon, former student at "Cantemir Vodă" National College in the promotion of 2000, and got a premium close-up view of how students were developing their mind, skills, abilities back in the day. A bit surprising to me was to find out that in the year 2000 there were philology profile classes in my school, in which, luckily, Maglina was studying. There was only one such class, all the rest being focused on Mathematics and Informatics.

Tell me, what's one teacher that you really connected to?

Maglina: I have to say that my Philosophy teacher, Maria Gansari has really changed my perspective on life. I remember her with great pleasure and affection, she had an amazing impact on me both as a human as well as on my career. After graduating from high school, I decided to study Psychology. In my four years of high school, I felt like my interpersonal intelligence was evolving like never before due to Mrs. Gansari. It would have been a shame not to value it.

What exactly do you mean by "evolving like never before"? What did you do to develop it?

Maglina: She had such ways of teaching, such games and riddles so intriguing and challenging that I couldn't resist them. Our class was always better at Philosophy because all of the other classes didn't focus too much on this subject, therefore, we were her favorites. She suggested that we should analyse how the other students perceive the same things as us, considering that they are much more interested on subjects like Math and Physics. At first, I didn't know what she meant and said to myself that there shouldn't be much of a difference between a mathematical and a philosophical mind. That changed quickly as I started to "investigate" more. My friends from the other classes were significantly more practical and constructive, having developed a strong logical-mathematical intelligence.

Do you think that the interpersonal intelligence was the only one that stuck with you after high school?

Maglina: Well, as I said before, I spent my whole high school living with people that loved Math and that, later in life, became great engineers and IT technicians. So, it was inevitable not to catch something from them. For a class that didn't take the final exams at this subject, we were pretty good with numbers. I still do my additions and subtractions like no other! Even though it's not at the same level, I'd say that I have managed to develop a good logical-mathematical intelligence, as well.

Interviu-Alexandru Sima, avocat "cantemirist"

Eric Constantinescu, 10B

Salut, Alexandru! Bine ai venit la noi ! Spune-ne, te rog, despre tine, să te cunoaștem.

Alexandru Sima: Sunt Alexandru Sima, am 28 de ani și acum 10 ani eram unul dintre absolvenții CNCV din București. La momentul terminării liceului, avem deja o idee despre ceea ce vreau să fac în viață, mă hotărâsem de vreo 2 ani, de prin clasa a 10-a, când mi-am dat seama că aveam, realist vorbind, vreo trei direcții, printre care mi-a rămas doar dreptul, celelalte două fiind marketingul la ASE, dar nu părea realizabil, pentru că rămânea întrebările "Ce faci după aceea?" sau "Dacă e un domeniu în care poți să te dezvolți?", la care, cel puțin pentru mine, răspunsul a fost nu, iar celălalt domeniu era actoria la UNATC, însă nu aveam nici suficient talent și nici nu mi se părea că îmi place atât de mult profesia aceasta, încât să compenseze faptul că e posibil să nu câștig foarte mult de pe urma ei. În final, am mers pe calea cea mai realistă și am urmat Dreptul.

Ce au reprezentat anii de liceu pentru tine?

Alexandru Sima: Liceului m-am chinuit să-i dau o însemnătate în anii în care eram elev, pentru că sunt două tipuri de opinii: cei care spun să înveți bine, să iei note mari, ca ulterior să urmezi o carieră în domeniile respective, după preferințele tale, sau sunt cei care, după cum erau, surprinzător, părinții mei, mai ales tata, care mi-au zis că, de fapt, "Alexandru, liceul este doar o perioadă în care tu trebuie să vezi cam ce ai vrea să faci în viață". E mai puțin relevant, deși este ușor controversat să spui asta, precum întrebarea: "Ce note ai la liceu ?". Din punctul meu de vedere, cel puțin, este mai important să-ți dai seama cam ce îți place, ce ai vrea să faci, să-ți creezi prietenii care ulterior se pot transforma în conexiuni în domeniile în care vei activa, oarecum să-ți dai seama și tu cine ești, ca persoană, să citești cât mai mult, să vezi cât mai multe filme, să ai cât mai multe activități în școală, dar și extrașcolar.

Ce crezi că ar trebui să facă școala mai mult pentru acești elevi, cum spuneai și tu, puțin "dezorientați"?

Alexandru Sima: E greu de zis... Mi se pare că ar putea să-i încurajeze să gândească cât mai mult, să-i încurajeze să se exprime, într-un mod pozitiv, desigur, să nu le curme personalitatea, lucru, care, recunosc, se întâmplă foarte des în școli. Zic asta, deoarece vedeam lucrul acesta eu însumi, prin disciplina excesivă impusă. Evident că nimeni nu trebuie lăsat de capul lui, dar cel puțin mi se pare o chestiune incredibilă că în clasa a 12-a poți să ai 18 ani, poți să fii major din punct de vedere legal, dar trebuie să ceri voie să mergi la baie, trebuie să ceri voie să bei apă

Interviu-Alexandru Sima, avocat "cantemirist"

Eric Constantinescu, 10B

ș.a.m.d., lucru care este un pic ciudat. Apoi, câteva luni mai târziu, trebuie să iei deciziile vieții tale. Ai o libertate absolută: poți să te căsătorești, te poți înrola în armată, îți alegi domeniul în care o să activezi și este o diferență mult prea mare în doar câteva luni de zile de la a fi tratat ca un copil, la a fi tratat absolut ca un adult. Deci ar trebui, probabil, mai din timp, să fie ascultați, să li se îngăduie puțin mai multe lucruri, profesorii să încerce, pe cât posibil să-i înțeleagă, pentru că oricum lumea este într-o permanentă schimbare și lumea de azi nu seamănă deloc cu lumea de acum 10 ani, spre exemplu, și nimeni nu poate ști cum va arăta viitorul școlilor și nu numai, în mai puțin de un deceniu. E foarte greu să spui cum ar putea școala să încerce să-i călăuzească, dar ar putea măcar să caute moduri în care poate ajuta, în cazul în care i se cere acest ajutor, adică să fie acolo pentru ei.

Ca avocat, acum, ce abilități pe care ți le-a dezvoltat școala sau de care ai fost conștient pe timpul școlii ți le pune în practică această meserie?

Alexandru Sima: Ca să vă dezamăgesc puțin, nu știu dacă școala mi-a dezvoltat neapărat abilitățile, pentru că, mie îmi plăcea să citesc, dar nu îmi plăceau cărțile care făceau parte din programă. Eu citeam, în general, literatură străină, noi aveam, bineînțeles, Limba și literatura română, deci, din start, nu mi-au prea plăcut cărțile care făceau parte din programă, cu foarte puține excepții, spre exemplu, "Enigma Otiliei", care, culmea, vorbea despre un personaj numit ca mine, Felix Sima, dar cititul e clar una dintre chestiunile care te ajută în avocatură, iar cealaltă este vorbitul. La acest capitol, depinde de încadrarea într-unul din cele două tipuri de avocați. Avocații care merg și pledează în Instanță au un limbaj complet diferit față de cei care stau și fac consultanță sau analizează acte, care nu relaționează cu clienții și nici cu Instanța.

Bănuiesc că vorbitul argumentat este cel mai important, am dreptate?

Alexandru Sima: Da, absolut, dar nu poate exista o abilitate fără cealaltă. Nu strică apoi nici să relaționezi cu persoanele din jur, să-ți formezi conexiuni. Adică, mai pe scurt, să știi să vorbești cu oamenii, să știi să-ți creezi relații și să ai o oarecare carismă în vorbire. Acestea sunt cele care te ajută în meseria de avocat.

Acesta este fix subiectul revistei, și anume inteligența interpersonală, fapt pe care o școală ar trebui să-l dezvolte în rândul adolescenților. Dacă ai putea să dai timpul înapoi, ai mai alege această carieră?

Alexandru Sima: Da, pentru că, per total, este cea care îmi aduce cea mai multă satisfacție; nu m-aș vedea având altă meserie în primii ani aveam dubii dacă am ales bine. Sfătuiesc elevii de liceu să-și urmeze pasiunile, să citească mult, să descopere lumea și să învețe din orice.

CNCV- "Școală-Ambasador"

Aad Elias, 9B

Anul acesta am primit privilegiul de a intra în echipa EPAS a școlii, alături de colegii mei. De atunci, noi am participat la numeroase activități care, cel puțin mie, mi s-au părut foarte interesante.

Poate unii dintre voi vă întrebați „Ce este EPAS?". Programul „Școli-ambasador ale Parlamentului European" este un program care urmărește familiarizarea elevilor cu democrația parlamentară europeană prin numeroase activități.

În luna februarie, de exemplu, am avut un tur virtual al Parlamentului European. Eu, care n-am ieșit din țară, am fost impresionat de frumusețea orașelor occidentale Bruxelles și Strasbourg. O altă activitate care mi-a plăcut foarte mult a fost jocul de rol de la Casa Europa. Acolo, noi am luat ipostaza de europarlamentari și, timp de două ore, ne-am plimbat din cameră în cameră, ținând discuții despre probleme ipotetice, am stat la dezbateri, am ținut discursuri, am votat. Activitatea a fost antrenantă, iar acele două ore s-au simțit ca două minute. Chiar mi-aș dori să particip și anul viitor.

Mai recent, pe 6 martie, ne-am dus la Opera Națională la o activitate numită „Voi întrebați. Roberta Metsola răspunde!". Deși era puțin aglomerat, mi s-a părut interesant să aud punctul de vedere al președintei Parlamentului European asupra unor probleme actuale: inteligența artificială, războiul dintre Rusia și Ucraina, dreptul la vot, precum și multe altele, toate răspunsuri la întrebările oamenilor. Acest dialog cu Roberta Metsola a fost o experiență de neuitat.

EPAS este mai mult decât un simplu program. EPAS este un program care face elevii să-și dorească să se implice. EPAS schimbă vieți. Încă mai am trei ani de liceu și abia aștept să văd ce activități vom face în viitor.

ALEGERI EUROPENE
9 IUNIE 2024
FOLOSEȘ
VOT

VOI ÎNTREBAȚI
ROBERTA METSOLA
RĂSPUNDE

Ziua Internațională Libertății- Proiect Umanitar

Maria Turtoi, 9C

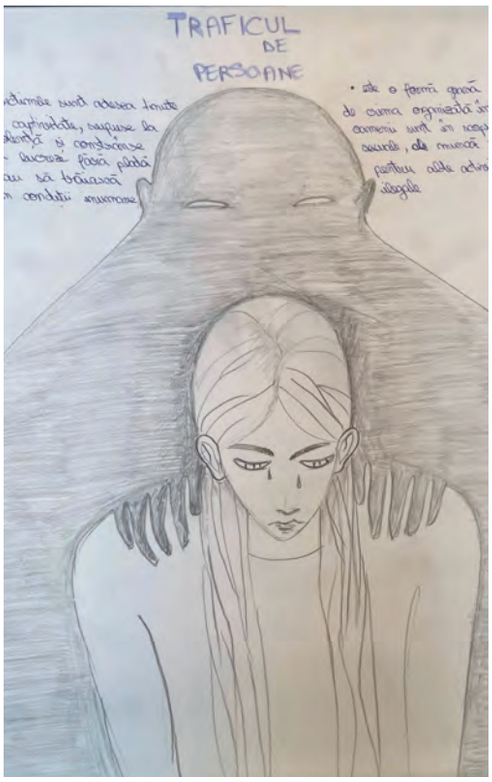

Centrul European pentru Educație și Cercetare Juridică (ECLER) și Ambasada Canadei în România, alături de Inspectoratul Școlar al Municipiului București, Centrul Municipiului București de Resurse și Asistență Educațională, Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție, Federația Organizațiilor Nonguvernamentale pentru Copil, Fundația SERA România, Centrul de Drepturile Omului și Migrațiune din Universitatea Româno-Americană, și de partenerii media: G4Media, PressHub, ȘtirileTVR, EduPedu, DeFapt.ro, au creat evenimentul de informare despre riscurile traficului de persoane „Promisiunile false pot duce la exploatare".

Evenimentul a celebrat Ziua Internațională a Libertății care a avut loc joi, 28 martie 2024, în Aula Magna a Universității Româno-Americane, în intervalul orar 16:00-18:30, reunind aproximativ 500 de participanți (elevi, profesori, consilieri școlari și părinți). Evenimentul a fost sprijinit de Inițiativa REACT (Research Excellence against Child Trafficking) dezvoltată în cadrul Centrului de Drepturile Omului și Migrațiune din Universitatea Româno-Americană, cu sprijinul Poliției Naționale Neerlandeze.

Traficul de persoane reprezintă una dintre cele mai grave forme de criminalitate împotriva ființei umane, considerată ca reprezentând a 5-a infracțiune gravă după crimele de genocid, crimele împotriva umanității, crimele de război și cele de terorism, ducând la încălcarea masivă a drepturilor individuale. De peste 30 de ani, România este țara europeană care are cel mai mare număr de victime ale traficului de persoane și statul UE cu cel mai ridicat risc de traficare a minorilor. Raportul UE (pg.33), publicat în 2020, menționează că numărul de copii români, victime ale traficului de persoane, identificați în UE a crescut de 10 ori în numai 2 ani de raportare. Lipsa de prevenire a acestui fenomen poate crește și mai mult numărul copiilor români traficați în străinătate.

Elevii Colegiului Național ,,Cantemir-Vodă" au participat la această activitate unde au prezentat materiale specifice evenimentului. Elevi participanți: Turtoi Maria IX C, Bârlea Filip IX G, Boțan Maria IX G, Focsa Maria X F, Dobrea Alexia X F, Grigore Sofia X F, Firescu Miruna X F, coordonator activitate: prof. Roșca Ofelia.

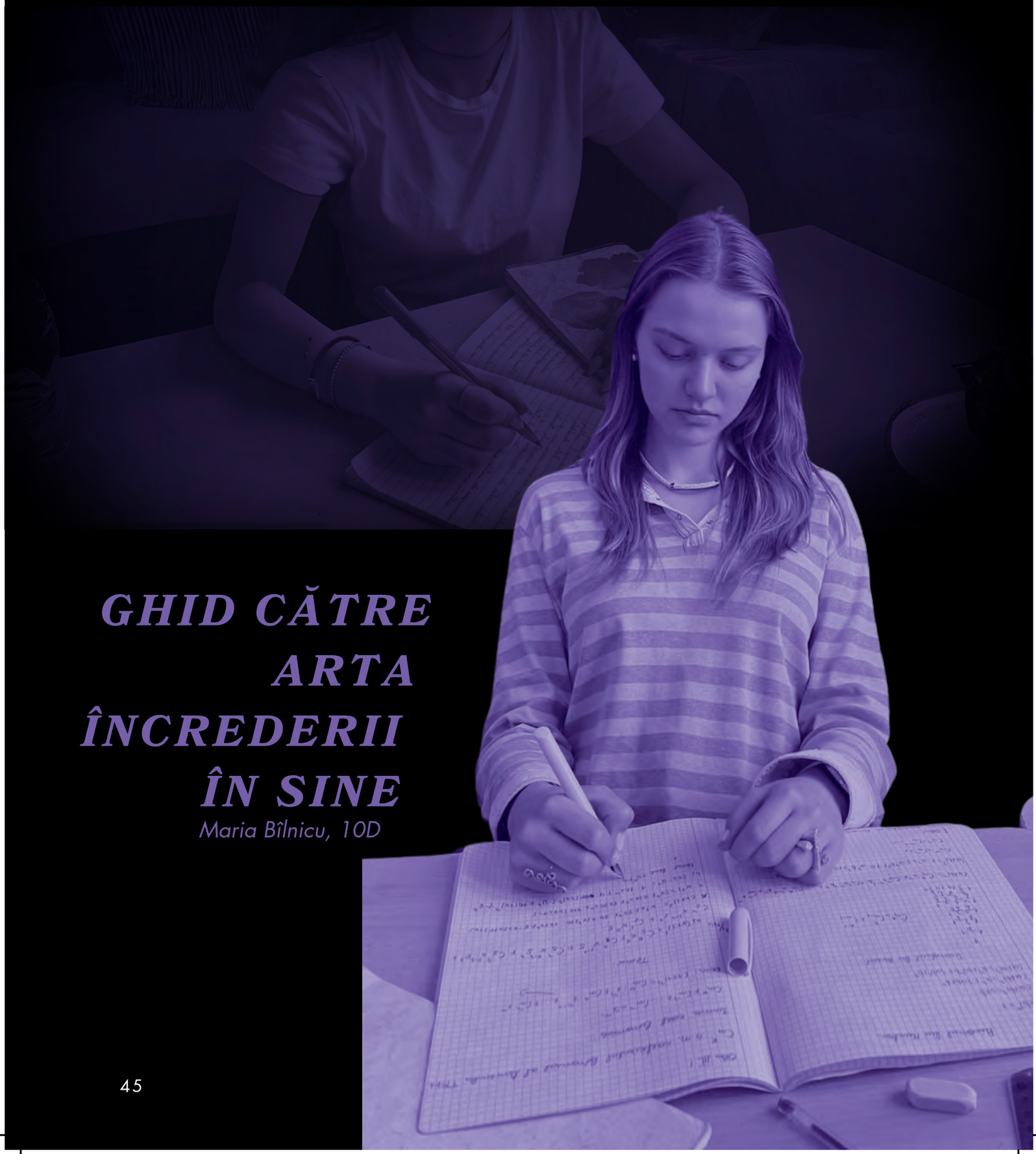

GHID CĂTRE ARTA ÎNCREDERII ÎN SINE

Maria Bîlnicu, 10D

Fără îndoială, fiecare dintre noi a simțit presiunea paralizantă a societății din ziua de azi de a ne contura sinele aproape de perfecțiune, în încercarea de a atinge standarde himerice pentru a ne feri de privirea asupritoare/intimidantă a acesteia, în special în perioada zguduitoare a adolescenței. "Nu te mai compara cu alții!", "Fii tu însuți!" sau "Nu mai încerca să fii ca ceilalți!" sunt fraze pe care le auzim necontenit de la persoane care ne au la suflet, preocupate de adevărata noastră bunăstare, însă punerea în practică a acestora este mult mai anevoioasă/dificilă decât ar putea părea, în ciuda câtimii de adevăr pe care ar purta-o. Prin metode concrete am putea să ne sporim încrederea în sine?

Cel dintâi pas în acest proces este întruchipat de autocunoaștere și atât de către descoperirea calităților ori a aspectelor personalității noastre, cât și de conștientizarea și acceptarea propriilor slăbiciuni, tratându-ne pe noi înșine și pe cei din jur deopotrivă cu o atitudine de blândețe. Astfel, o metodă eficace de a atinge acest obiectiv este de a ne concentra asupra hobbyurilor noastre, prin care ne putem pune în practică și chiar contura o versiune desăvârșită a aptitudinilor noastre, ori a subiectelor ce țin de interesul propriu - cum ar fi cărți, filme etc.- prin intermediul cărora avem prilejul de a te regăsi în caracterele personajelor, acumulând un set de valori pe care le vei prețui și aplica în cotidian.

Mai mult, odată ce ne-am format o perspectivă asupra propriilor pasiuni, angajarea în conversații pe acest subiect cu persoane din jurul nostru este următorul pas în procesul de dezvoltare a încrederii în sine, extinzându-ne perspectiva asupra diverselor aspecte și, treptat, reușind să comunicăm cu ceilalți într-o manieră confortabilă.

O cauză ce poate duce la un nivel scăzut al stimei de sine, al motivației și al perseverenței o reprezintă stabilirea unui scop nerealist care, din inabilitatea de a-l duce până la capăt, poate influența neglijarea sănătății fizice sau emoționale, astfel că este foarte important să încercăm să ne propunem un obiectiv concret și realist. Fie că este vorba de a citi o carte de care voiai să te apuci de mult timp, ori să te apuci de un sport pe care voiai să-l încerci, nu uita că schimbarea vine cu pași mărunți, iar fiecare dintre ei întruchipează o importanță considerabilă în atingerea scopului propus.

Împrietenește-te cu tine însuți! Antrenează-ți mintea să se perceapă pe sine ca pe propriul prieten, la care ții și pe care îl încurajezi necontenit, pentru a înlătura toate gândurile negative la adresa ta. Desigur, procesul de a deveni un prieten din propriul critic poate necesita timp și perseverență, însă una dintre metodele de a realiza acest lucru este de a ne conceptualiza modul de gândire și de a realiza că doar noi ne putem împuternici. De asemenea, pentru a menține un nivel ridicat al încrederii în sine, trebuie să balansăm succesele și eșecurile și să realizăm faptul că, întocmai cum ne bucurăm și suntem recunoscători pentru izbânde, trebuie să avem o perspectivă asemănătoare și asupra nereușitelor, transformându-le într-o oportunitate de învățare și de evoluție.

Journalingul a luat amploare în ultimii ani în rândul tinerilor și pe bună dreptate, întrucât este o metodă eficientă prin care putem conștientiza situații concrete în care stima noastră de sine s-a manifestat într-o manieră scăzută.

Astfel, evoluția stimei de sine poate fi un proces de durată și poate implica urcușuri cât și coborâșuri, în special sub influența temei legate de părerea societății sau a diverselor frici pe care fiecare dintre noi le poartă în suflet, fie că este vorba de frica de eșec, de a nu ne face de râs, fie de a nu dezamăgi, însă este important să realizăm faptul că nu trecem singuri prin astfel de experiențe și că, dacă încercăm să ne modificăm modul de gândire și prin care evaluăm diferite situații, prin puțină motivație și lucru cu sinele, putem ajunge să ne clădim un caracter încrezător.

Adrenalina de la înălțime

Emma Gheorghiu, 10E

Majoritatea am aflat cum ne influențează natura, fie prin includerea unei plante în spațiul personal spre a îmbunătăți atmosfera, fie printr-o plimbare în pădure menită să schimbe starea de spirit. Prin intermediul dezvoltării inteligenței naturaliste învățăm cum să profităm de resursele pe care le avem la îndemână și putem observa și înțelege mult mai bine sistemele din jurul nostru. Printre activitățile pe care le desfășurăm în natură se află și cățăratul alpin. "Alpinismul este arta de a parcurge munții înfruntând mari riscuri cu o mare prudență" a spus René Daumal. Această inteligență este stimulată și de "cantemiriști", printre care se numără și Mara Andrițoiu.

Din punctul tău de vedere, care este un lucru foarte important atunci când ne gândim la alpinism?

Mara Andrițoiu: Escalada, ca sport, aduce nenumărate beneficii. În afară de îmbunătățirea fizică, ajută și psihicul. Îți dezvoltă capacitatea de rezolvare a problemelor, ai o abordare mai calmă asupra vieții și te modelează într-o persoană puternică din toate punctele de vedere

Care crezi că sunt modurile prin care cățărarea a schimbat felul în care gândești?

Mara Andrițoiu: Escalada mi-a schimbat percepția asupra perioadelor dificile. A devenit o scăpare și un hobby. Când aveam o problemă sau nu mă simțeam în pielea mea, mersul la sală și cățărarea pe măcar două trasee îmi îmbunătățeau cu totul starea de spirit. În momentul în care ești sus, nu te mai gândești nici la notele de la liceu, nici la viața amoroasă, doar la cum să te menții acolo cât mai mult, cum să urci și mai mult, cum să fii și mai bun.

Ce te-a atras la cățărare?

Mara Andrițoiu: Am început să fac alpinism din întâmplare, mi-a fost recomandat și nu mă așteptam să-mi placă atât de mult. Începând cu trasee cu grad scăzut de dificultate, am fost motivată să continui. Cu cât traseele deveneau mai dificile, cu atât ambiția de a-mi demonstra mie că sunt capabilă de tot ceea ce îmi propun îmi creștea.

Cum te simți atunci când ești la înălțime?

Mara Andrițoiu: Escalada a fost întotdeauna o modalitate de a scăpa de probleme, iar sentimentul de a sta acolo sus, căutând un nou mod de a urca cât mai mult, de a supraviețui, m-a atras întotdeauna și mi-a demonstrat că, deși este greu, pot!

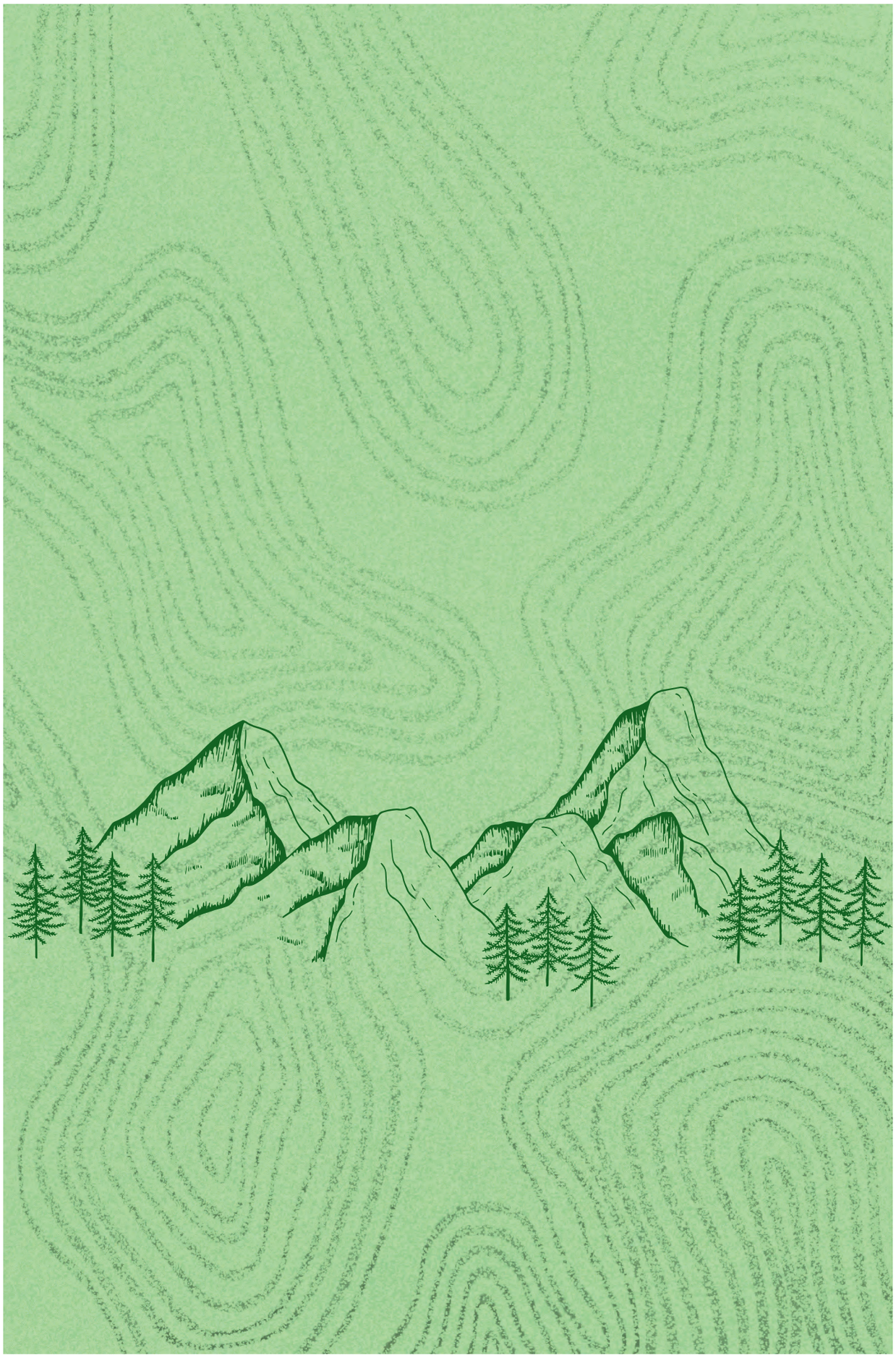

Nr.03

Aprilie 2024

Copertă realizată de Ilinca Mădălina Ungurean

INOROG